

ȘCOALA GIMNAZIALĂ

Nr. 178

BUCUREȘTI

Aripi de Pajura

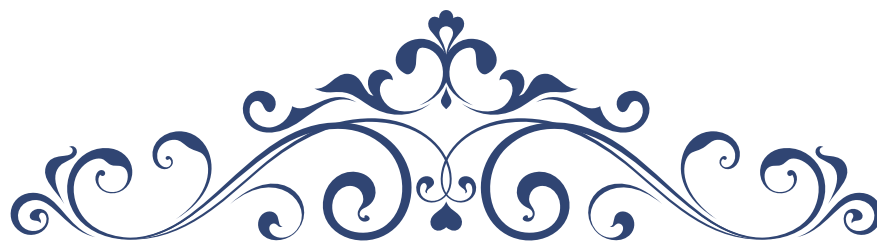

REVISTĂ CULTURAL-EDUCATIVĂ
pentru elevi, profesori și părinți

Nr. 14

2026

ȘCOALA GIMNAZIALĂ Nr. 178
BUCUREȘTI - SECTOR 1

Aripi de Pajura

REVISTĂ CULTURAL-EDUCATIVĂ

pentru elevi, profesori și părinți

Nr. 14
2026

CUPRINS

	pag.
CUVÂNT ÎNAINTE	
Amintiri din ghiozdan și visuri de vacanță	1
FILE DE POVESTE 178	
Școala din Pajura	2
Școală de zbor înalt	3
PROIECTE ȘI ACTIVITĂȚI	
1 Decembrie (Drag de țara mea)	4
Gânduri de 1 Decembrie	5
Târgul de Crăciun	6
Din suflete curate de copii	7
Serbarea de Crăciun	8,9
Împreună devenim mari	10
Zâmbetul din cutie	11
Inspirații pentru generații	12,13
CALLISCRIPITUM	14
Cartea Lunii	15
15 Ianuarie	16
Ziua Internațională a Cititului Împreună	17
Protecția Mediului și Gestionarea Deșeurilor	18
Simpozion pentru protecția mediului	19
MAI MULT DECÂT O EXCURSIE	
Brașov	20
Sibiu	21
FLASH INTERVIU	
Stan Sara Ilinca	22,23
FERESTRE SPRE LITERATURĂ	
Poezia anotimpurilor: iarna	24
Poezia iubirii	25
De la colegii noștri talentați	26,27
Unde se termină cerul și începe marea	28,29
Unde se ascunde iubirea?	30,31
Gânduri despre iarnă	32

	pag.
100 ZILE de ȘCOALĂ	
100 de zile de poveste	33
PROVERBE	
Despre carte	34
Despre prietenie	35
MY ENGLISH PAGES	
Strange New World Or the Weird Legend of Our Sun	36
My Greatest Expectations	37
TODAY'S QUESTION	
Is a cat the right pet for you?	38
Is a dog the right pet for you?	39
UN PAYS... UNE PERSONNALITÉ...	
Malte	40
Jean Parisot de La Valette	41
SPORT	
Beneficiile sportului	42
Șahul	43
Emanuel Cățe	44,45
PASIUNEA CARE NE SCHIMBĂ	
Baletul	46
Scrisul	47
ANIVERSĂRI CULTURALE	
Decembrie	48,49
Ianuarie	50,51
Februarie	52,53
HAI(HUI) ÎN LUME	
Constanța	54,55
Laponia	56,57
Chicago	58,59
LA FINAL	
Să mai și râdem!	60
De pe Google (și nu numai) adunate	61
Top 5	62

Iarna la Școala 178

Amintiri din ghiozdan și visuri de vacanță

Frunzele uscate au lăsat loc primilor fulgi, iar holurile școlii, de obicei pline de larma pauzelor, par acum să vibreze de o altfel de energie: magia așteptării.

Privim înapoi spre lunile care au trecut și vedem mai mult decât note în catalog.

Ne aflăm exact la granița dintre „ce a fost” și „ce va fi”.

Finalul de an vine mereu cu un amestec ciudat de sentimente: e acea bucurie pură a vacanței, dar și un pic de melancolie când te uiți în urmă la toate momentele, gafele și victoriile de anul acesta. Vedem prietenii legate la proiecte de echipă, emoții depășite la concursuri și acele momente în care am învățat, împreună, că putem fi mai buni în fiecare zi. Fiecare reușită, mică sau mare, este o piesă din mozaicul acestui an care ne-a făcut mai mari și mai uniți.

Acum, când mirosul de cozonac și cetină ne cheamă acasă, ne întoarcem la tradițiile care ne încălzesc sufletul. Iarna nu este doar despre ger, ci despre bunătața care ne face să strălucim. Este timpul colindelor care ne amintesc cine suntem și al poveștilor spuse la gura sobei, care ne învață să prețuim familia și timpul petrecut împreună. Și că, deși lumea se schimbă rapid, există momente de tihnă și bucurie care rămân neschimbate, conectându-ne cu cei dragi.

Dar finalul de an nu este o ușă care se închide, ci o fereastră care se deschide larg către un nou început.

Pe măsură ce artificiile luminează cerul, lăsăm loc pentru speranță. Un nou început nu înseamnă doar o cifră schimbată în calendar, ci o invitație să visăm mai curajos. Să pășim în noul an cu buzunarele pline de visuri și cu inima curajoasă.

Să primim prima zi din ianuarie ca pe o pagină albă, gata să fie scrisă cu aventuri noi, zâmbete sincere și descoperiri uimitoare. Poate este timpul pentru un hobby nou, să fim mai buni cu cei din jur sau pur și simplu să avem mai multă încredere în noi. Fiecare speranță este o scânteie care poate transforma noul an într-o aventură memorabilă.

Pentru anul ce vine, vă doresc să aveți curajul de a încerca lucruri noi, răbdarea de a învăța din greșeli și bucuria de a descoperi în fiecare zi ceva care să vă facă să zâmbiți. Să fie un an în care notele bune să vină la pachet cu amintiri de neuitat, iar prietenii voastre să devină și mai strânse.

Să aveți o iarnă de poveste și un an memorabil!

Profesor Florentina Roman,
Director Adjunct Școala Gimnazială Nr.178

FILE DE POVESTE 178

Școala din Pajura

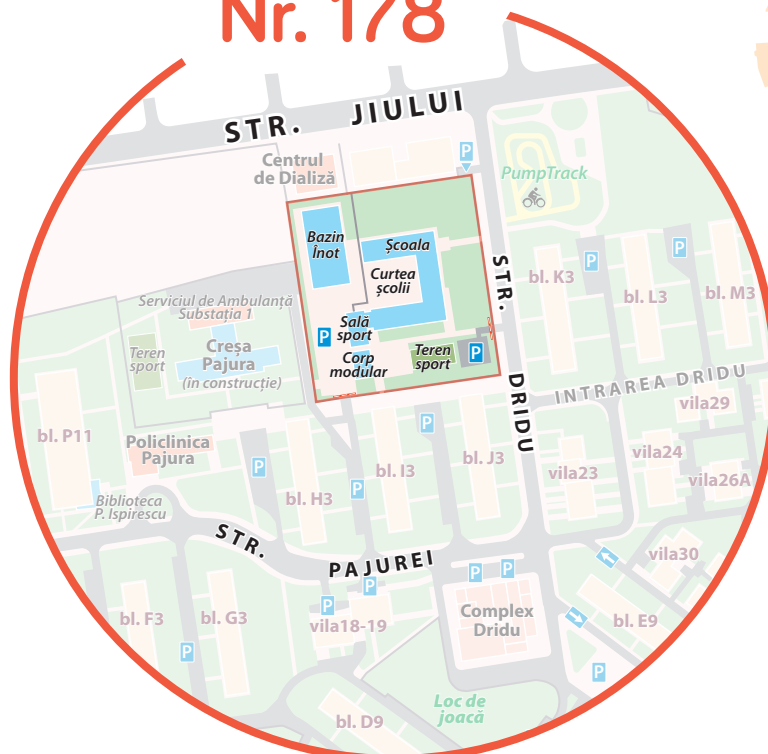
Școala Gimnazială Nr. 178 se află în cartierul Pajura, ridicat după 1959, într-o perioadă de intensă dezvoltare urbană. Construcția primelor blocuri s-a realizat pe un teritoriu care a aparținut până în 1950 familiei Stoicescu, în fosta comună Băneasa. Astăzi este un cartier ce iese în evidență prin faptul că dispune de mult spațiu verde și locuri de joacă, ceea ce contribuie la un grad ridicat de atașament al locuitorilor față de cartier.

Unitatea școlară și-a definit în timp identitatea proprie în cadrul comunității: - Data de 15 septembrie 1964 reprezintă momentul de început, când s-a deschis Școala Generală (de 8 ani) Nr. 178. În cei 62 de ani de existență

a pregătit și a dat societății românești peste 30 000 de absolvenți de gimnaziu la cursurile de zi. - În 1969, în cadrul școlii a luat ființă o secție de fotbal cu formarea claselor de liceu. - În 1973, Școala Nr.178 a devenit școală de protocol, vizitată de delegații din foarte multe țări, mărturie în acest sens găsim-o în „Cartea de Onoare” a școlii. - În 1995 s-au înființat clase cu profil engleză-intensiv. - Astăzi, școala dispune de 26 de săli de clasă, laborator de informatică, sală de festivități, cabinet medical, cabinet stomatologie, cabinet consiliere școlară, bibliotecă, sală de sport, teren de sport, foisor didactic, o construcție modulară cu două săli de clasă și un bazin didactic de înot semiolimpic.

Prezentul Școlii Gimnaziale Nr.178 trebuie căutat în inimile entuziaste ale dascălilor acestei școli, în presa locală, unde ne oglindim rezultatele, în premiile elevilor noștri, în proiecte și programe educaționale realizate atât individual, cât și în colaborare cu alte instituții școlare sau organizații nonguvernamentale, în cuvintele de mulțumire și de apreciere de la liceele de prestigiu din oraș pentru felul în care au fost educați și învățați absolvenții noștri. Nu în ultimul rând, prezentul școlii poate fi regăsit și în revista „Aripi de Pajura”, ce își dorește să fie oglinda vieții acestei școli.

Școala Gimnazială Nr. 178

FILE DE POVESTE 178

Știi că...

Poezia intitulată „Școală de zbor înalt”, aflată pe peretele de la intrarea în școală, a fost creată de Doina Iovănel-Spineanu în anul 2013, în urma unor vizite prilejuite de diferite activități culturale?

Viața școlii noastre a impresionat-o atât de frumos, încât a constituit sursă de inspirație pentru poeta care i-a închinat versurile cu care ne mândrim atât de mult și astăzi:

Școală de zbor înalt de Doina Iovănel-Spineanu

Grădină-n care cresc lumini,
Și cuib de visuri îndrăznețe,
Și rostul anilor senini,
Și zborul pajurei semețe...

E școala noastră, locul care
Înnobilează orice rost,
Din clipă, face sărbătoare
Și din iubire, adăpost.

E locul unde înfloresc
Mlădițe de simțiri și gând,
Pentru pământul românesc
Un soare fermecat iscând.

Știi că...

Tudor Stanciu, pe care l-am prezentat în numărul trecut, nu este singurul elev a cărui evoluție este cunoscută de o lume întreagă.

Școala Gimnazială Nr. 178 a dat de-a lungul anilor numeroase personalități ale vieții științifice și culturale, medici, avocați, ingineri, arhitecți, oameni de artă, cercetători științifici, care s-au realizat în țară și peste hotarele ei.

Dintre cei care se bucură de un binemeritat prestigiu, menționăm doar câțiva:

- **Valentin Tănase** - artist plastic,
- **Florian Mitrea** - pianist concertist, absolvent al Academiei Regale din Londra, laureat al unor concursuri internaționale,
- **Edmond Nicușcă** - absolvent teologie, științe politice - președinte al Asociației Române pentru Cultură, Educație și Normalitate,
- **Alexandra Ivancenکو** - artist cu numeroase expoziții la Paris,
- **Răzvan Beuran** - informatician, associate professor, Advanced Institute of Science and Technology (JAIST), Ishikawa, Japonia,
- **Andi Moisescu** - realizator TV.

1 Decembrie

Drag de țara mea

În fiecare an, în preajma Zilei Naționale a României, comunitatea Școlii Gimnaziale Nr. 178 se unește în jurul unui proiect de suflet: „*Drag de țara mea*”, o activitate dedicată celebrării identității, tradițiilor și valorilor românești. Prin acest proiect, elevii sunt încurajați să descopere și să exprime, prin artă și emoție, respectul și dragostea pentru țară.

La data de 28 noiembrie 2025, Sala de Festivități a școlii a devenit locul unei adevărate sărbători. Elevii, îmbrăcați în frumoase costume populare, au pregătit un program artistic deosebit, în care au recitat poezii dedicate României, au interpretat cântece patriotice și au prezentat dansuri tradiționale. Prin scenete inspirate din momentele istorice ale Marii Uniri, copiii au readus în atenție importanța unității și a solidarității pentru poporul român.

Atmosfera de sărbătoare a cuprins întreaga școală. Elevii din toate clasele au participat la eveniment, fie direct în Sala de Festivități, fie urmărind programul prin intermediul platformei Meet, din sălile de clasă. Îmbrăcați în haine de sărbătoare, am trăit împreună emoția acestei zile speciale.

Prin cântece, poezii, dansuri și zâmbete, elevii au transmis un mesaj plin de căldură și mândrie: dragostea pentru România ne unește pe toți, oriunde ne-am afla.

Activitatea „*Drag de țara mea*” rămâne astfel un prilej de bucurie, de învățare și de apropiere de valorile naționale, contribuind la formarea unei generații care respectă trecutul și privește cu încredere spre viitor.

La mulți ani, România!

Gânduri de 1 Decembrie

Mi-e drag de România mea!

1 Decembrie, Ziua Națională a României, ziua în care s-a înfăptuit Marea Unire, este ziua în care ne amintim cu recunoștință și respect de strămoșii noștri, cei care au luptat pentru a face România un loc mai bun pentru ei și generațiile viitoare.

La noi la școală omagiem întotdeauna această sărbătoare. Reprezentanți ai fiecărei clase s-au adunat în sala de festivități, unde a prins viață o serbare plină de emoție, transmisă pe Meet în fiecare clasă. Conform tradiției, întreaga școală s-a prezentat purtând ia tradițională care înfrumusețează orice român, chiar dacă nu ne aflăm pe scenă. Când festivitatea a luat sfârșit, i-am primit pe colegii noștri dragi cu aplauze și laude, iar ei, la rândul lor, au simțit o onoare puternică și ne-au mărturisit câte emoții au avut înainte de a urca pe scenă, din dorința de a interpreta perfect.

Mândria ne acaparează sufletele și ajungem să înțelegem cât de norocoși suntem, într-adevăr, să putem numi România „acasă”. Pentru mine, România înseamnă oamenii pe care îi iubesc, limba melodioasă care-mi îndulcește inima, peisajele pitorești unde munții șoptesc legende, iar câmpiile visează în lumină, tradițiile autentice, istoria bogată și ospitalitatea locuitorilor.

Pentru că sunt româncă, mă mândresc cu „Luceafărul” lui Eminescu, „Rapsodia I” a lui Enescu, picturile lui Grigorescu și „Coloana Infinitului” sculptată de Brâncuși.

Cristina Trandafir, Clasa a VII-a C

PROIECT CARITABIL

Un dar mic pentru o bucurie mare

Târgul de Crăciun

Iarna coboară în fiecare an peste sufletele noastre cu liniște și lumină, aducând cu ea magia sărbătorilor și dorința de a fi mai buni. Cea mai frumoasă sărbătoare dintre toate este Crăciunul, când celebrăm nașterea Domnului Iisus Hristos.

Crăciunul nu înseamnă doar colinde și brazi împodobiți, ci și căldura gesturilor simple, dăruite din inimă. Spiritul acestei sărbători prinde viață și în comunitatea școlii noastre, unde, an de an, organizăm Târgul de Crăciun, al doilea eveniment din proiectul mai amplu al școlii, „Un dar mic pentru o bucurie mare”, care are ca scop dezvoltarea abilităților creative, fondurile strânse urmând să fie direcționate către copiii aflați în nevoie.

La târg, copiii au realizat decorațiuni pentru casă și pentru brad, specifice sărbătorilor de iarnă, dar și prăjituri delicioase, bomboane sau mere glazurate pe care le-au vândut între ei pe sume modeste.

Cu banii strânși, au putut fi ajutați alți colegi care proveneau din familii mai sărace sau cu probleme de sănătate. Atmosfera de la târg a fost veselă și caldă, în pofida iernii reci. Bucuria de a fi împreună s-a împletit cu dorința de a face bine.

Cu această ocazie, elevii au învățat să creeze obiecte decorative și să fie generoși și solidari cu alți colegi.

Târgul a fost un succes datorită implicării tuturor: elevi, părinți și profesori.

Peste ani, pozele făcute în acea zi ne vor aduce aminte de momentele de sărbătoare petrecute cu colegii și de încă o lecție de viață: bucuria de a dăru și de a munci în echipă pentru un țel nobil.

PROIECT CARITABIL

Din suflete curate de copii

În virtutea bunelor obiceiuri – activități la care participăm entuziasmați – i-am vizitat cu drag pe prietenii noștri de la Școala Specială Nr. 5.

Știm că ne așteaptă, pentru că de ani buni ne transformăm în spiridușii Moșului și mergem la ei cu brațele încărcate: cu dulciuri, cu fructe, cu emoție și cu dorința de a trezi bucurie.

Iar ei ne așteaptă tot cum știu mai bine: cu zâmbete sincere, cu colinde, cu decorațiuni create manual și cu încrederea că oamenii buni rămân oameni buni.

Momentele petrecute alături de ei sunt întotdeauna, dar mai ales în preajma sărbătorilor, experiențe din care ieșim mai puternici și mai încrezători în noi înșine și în lumea în care trăim.

Emma-Cristiana Popa, Clasa a VIII-a A

În pragul sărbătorilor, școala noastră a avut o activitate prin care am dăruit fructe și dulciuri la Școala Specială Nr. 5. Noi am mai avut și o să mai avem acțiuni la această școală.

Cea mai bună parte la aceste activități nu este să dai cadourile, este să vezi bucuria pe fața copiilor când le primesc.

Îmi doresc ca, în viitor, să avem cât mai multe activități la această școală.

Bogdan Chirilă,
Clasa a VIII-a A

SERBAREA DE CRĂCIUN

Bucurie și emoție

Serbarea noastră de Crăciun a fost foarte frumoasă și o vom păstra mult timp în suflet. În cadrul acesteia, noi, elevii, am prezentat sceneta Nașterii Domnului, prin care am re trăit povestea magică a Crăciunului.

După scenetă, am susținut un concert de colinde, fiecare cântec a fost plin de emoție și bucurie. Am cântat din inimă, iar aplauzele primite ne-au făcut să ne simțim mândri și fericiți.

Această serbare ne-a adus mai aproape unii de alții și ne-a ajutat să înțelegem adevărata semnificație a Crăciunului: *iubirea, dăruirea și speranța*.

Ana Maria Crihan, Clasa a VI-a B

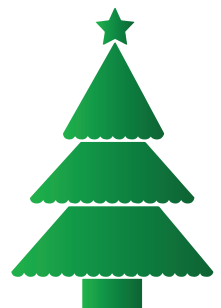
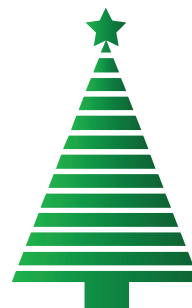
În fiecare an, când se apropie iarna, în școala noastră începe agitația pentru serbarea de iarnă. Pentru noi, elevii din clasa a VI-a C, perioada aceasta nu înseamnă doar frig și zăpadă, ci și repetiții, râsete și destule emoții.

Pregătirile au început într-o zi obișnuită de școală, când doamna dirigintă ne-a spus că anul acesta vom participa la serbare cu mai multe colinde

și un mic moment artistic. La început, unii dintre noi au fost entuziasmați, iar alții, puțin mai timizi. Totuși, încet-încet, toată clasa a intrat în atmosfera de pregătire.

În fiecare zi repetam câteva minute în clasă. Uneori cântam toți deodată, atât de tare încât parcă pereții clasei ne ascultau și ei. Alteori ne mai încurcam în versuri și izbucneam în râs. Colegii făceau glume, iar clasa se transforma dintr-un loc liniștit de învățat într-un mic cor plin de energie.

SERBAREA DE CRĂCIUN

Bucurie și emoție

Au fost și momente mai serioase. Doamna încerca să ne aducă vocile la unison și să cântăm mai clar, dar nu era întotdeauna ușor, pentru că fiecare avea ritmul lui. Totuși, cu fiecare repetiție parcă începea să sune mai bine. În afară de cântat, ne gândeam și la cum va arăta serbarea. Discutam despre costume, despre emoțiile de pe scenă și despre câți părinți vor veni să ne vadă. Chiar dacă uneori repetițiile erau gălăgioase sau păreau dezorganizate, ne dădeam seama că lucrăm împreună pentru același moment.

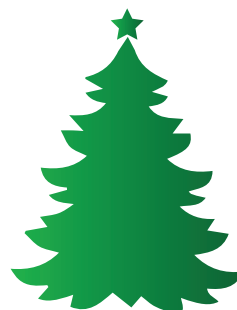

Pe măsură ce serbarea se apropia, emoțiile creșteau. Ne imaginam cum va fi când vom urca pe scenă și vom cânta în fața tuturor. Chiar dacă nu eram perfecți, eram siguri de un lucru: că serbarea va fi un moment special pentru clasa noastră.

Și chiar a fost. Ne-am bucurat că suntem toți: colegi, părinți, doamna dirigintă, și că sărbătorile se apropie.

Pentru noi, pregătirea serbării de iarnă nu a fost doar despre cântece și repetiții. A fost despre timpul petrecut împreună, despre râsete, despre micile greșeli care ne-au unit și despre bucuria de a face ceva ca o echipă – Clasa a VI-a C.

Andreea Sîrbu, Daria Stan, Clasa a VI-a C

ACTIVITATE DE VOLUNTARIAT

Împreună devenim mari

În apropierea sărbătorii Nașterii Domnului, școala noastră a luat parte la un proiect deosebit, intitulat „Împreună devenim mari”, realizat în colaborare cu Asociația „Sfânta Sofia” din județul Vrancea. Pentru mine și colegii mei, această activitate a fost una cu adevărat specială, deoarece ne-a ajutat să înțelegem mai bine ce înseamnă bunătatea și spiritul de solidaritate. De altfel, a devenit deja o tradiție ca, în preajma Crăciunului, să ne implicăm în astfel de acțiuni caritabile.

Ne-am pregătit cu mult entuziasm pentru această inițiativă. Fiecare dintre noi a contribuit cu ceea ce a putut: jucării, dulciuri sau rechizite. Am adunat toate donațiile și le-am pregătit cu grijă pentru copiii din centru. Deși nu am fost prezenți pentru a le oferi personal, am știut că darurile noastre vor ajunge la ei și le vor aduce bucurie.

După distribuirea cadourilor, am avut ocazia să vedem fotografiile cu copiii care le-au primit. Acest lucru ne-a emoționat și ne-a făcut să ne simțim împliniți, știind că am contribuit, chiar și de la distanță, la fericirea lor.

Această experiență ne-a învățat că nu este necesar să fii prezent fizic pentru a face un bine. Chiar și un gest mic, făcut din inimă, poate avea un impact semnificativ asupra altora. Am învățat să fim mai atenți la cei din jur și să apreciem mai mult ceea ce avem.

În același timp, activitatea ne-a unit mai mult în colectiv. Am lucrat împreună pentru un scop comun, ne-am sprijinit reciproc și ne-am bucurat de rezultatul obținut. Ne dorim ca această tradiție să continue și în anii următori.

Această acțiune nu a însemnat doar oferirea unor cadouri, ci și o lecție importantă despre empatie, solidaritate și bunătate. Proiectul „Împreună devenim mari” ne-a demonstrat că, ajutându-i pe ceilalți, creștem și noi.

Ana-Maria Crihan, Clasa a VI-a B,

be kind

ACTIVITATE DE VOLUNTARIAT

Zâmbetul din cutie

**„Un gest mic poate
aprinde un zâmbet mare!”**
Împreună, magia Crăciunului e posibilă!

„Zâmbetul din cutie” – proiect desfășurat în Școala Gimnazială Nr. 178, în cadrul campaniei naționale a Asociației „Șansa Ta”, ediția 2025. Campania, organizată în parteneriat cu Inspectoratul Școlar al Municipiului București (ISMB), Romaero Băneasa și Kaufland România, s-a desfășurat în perioada 20 octombrie - 15 decembrie 2025, având ca scop oferirea de daruri de Crăciun pentru 15.000 de copii din medii vulnerabile din 12 județe ale țării: Vaslui, Prahova, Buzău, Galați, Dâmbovița, București, Ilfov, Mehedinți, Neamț, Călărași, Suceava și Ialomița.

Școala Gimnazială Nr. 178 a fost una dintre cele peste 60 de școli din București și Ilfov care s-au implicat cu responsabilitate și mult entuziasm în acest proiect dedicat sprijinirii copiilor aflați în situații materiale extrem de precare.

Inițiativa doamnei profesoare Elena Panțer a reunit cadre didactice - diriginți, învățători,

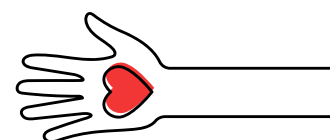
profesori, personalul școlii – 104 elevi (dintre care două clase integral, V A și VI A) și părinții acestora, demonstrând puterea unei comunități unite de valori precum **empatia, solidaritatea și dorința sinceră de a da**.

Împreună, am realizat cutii-cadou pentru fete și băieți cu vârste cuprinse între 3 și 17 ani, fiecare cutie fiind pregătită cu grijă și atenție. Darurile au inclus jucării, rechizite, articole de îmbrăcăminte, produse de igienă și mici surprize, menite să aducă bucurie și speranță copiilor beneficiari ai proiectului.

Pentru noi, participarea la acest proiect a reprezentat o altă lecție de viață autentică, o experiență educativă care a cultivat altruismul, responsabilitatea socială și bucuria de a oferi fără a aștepta nimic în schimb.

Prin implicarea în proiectul „Zâmbetul din cutie”, Școala noastră și-a reafirmat misiunea de a forma nu doar elevi bine pregătiți, ci și oameni cu suflet mare, capabili să aducă lumină și speranță acolo unde este cea mai mare nevoie.

Proiectul s-a transformat, ca de fiecare dată, într-o adevărată sărbătoare a generozității.

ASOCIAȚIA
ȘANSA TA

Zâmbetul din cutie

INSPIRAȚII PENTRU GENERAȚII

Bogdan Bob Rădulescu

În luna februarie a fost lansată campania „Inspirații pentru Generații” - o inițiativă a conducerii Școlii Gimnaziale Nr. 178, susținută de Asociația de Părinți „Aripi de Pajura” și dedicată dezvoltării armonioase a elevilor.

Pe parcursul anului 2026, campania se va desfășura în ambele sedii ale școlii, cu participarea tuturor elevilor, pe rând, pe nivel de clase (sau vârste), și va include activități interactive, seminarii educaționale și întâlniri cu personalități marcante din viața publică. Toate aceste demersuri au ca scop inspirarea elevilor, stimularea dezvoltării personale, lărgirea orizonturilor, promovarea principiilor de viață sănătoase și creșterea gradului de conștientizare a opțiunilor și a responsabilităților odată cu maturizarea lor.

„Inspirații pentru Generații” este mai mult decât o campanie – este un spațiu de dialog, modele și valori, desfășurat în cadrul școlii, pentru a sprijini elevii în construirea unui viitor asumat și echilibrat.

Pe 6 februarie a avut loc prima conferință din cadrul campaniei „Inspirații pentru generații”, organizată de Școala Gimnazială 178 și susținută de Asociația de Părinți.

Evenimentul l-a avut ca invitat pe actorul **Bogdan Bob Rădulescu**, care le-a vorbit celor prezenți – elevii claselor a VIII-a A și D – despre alegeri personale și modul în care acestea ne influențează viața.

Discuțiile despre decizii – mici sau mari – importanța responsabilității și acceptarea consecințelor, influența anturajului, punctate cu situații reale de viață, au ținut copiii cu sufletul la gură preț de mai bine de o oră.

Copiii au fost încurajați să gândească singuri, să aibă încredere în propriile valori, să facă alegeri care să îi ajute să devină persoane încrezătoare și cu respect față de ei și față de cei din jur.

Mulțumiri tuturor celor implicați în faza de concept, planificare și organizare!

Acțiune susținută de
Asociația de Părinți
„Aripi de Pajura”

Întâlnire cu un actor

Nu credeam că o zi obișnuită poate schimba felul în care văd lumea. Într-o zi obișnuită de vineri am avut o întâlnire cu un actor cunoscut, care ne-a vorbit despre consecințele alegerilor noastre și despre experiențele lui personale.

Acesta ne-a făcut să realizăm impactul puternic pe care îl au chiar și niște simple decizii asupra vieții noastre. Am avut oportunitatea să punem întrebări, ceea ce ne-a ajutat să îi înțelegem mai bine ideile și mesajul.

Această experiență mi-a dat curajul să îmi urmez visurile.

Cuvintele actorului Bogdan Bob Rădulescu îmi vor rămâne în minte și îmi vor da curaj în momentele dificile.

Carolina Haraga, Clasa a VIII-a A

Și educatorii și actorii avem ceva în comun: faptul că lucrăm cu sufletele celor din fața noastră și cu vorbele. E singura noastră super-putere: CUVĂNTUL!

Să avem cu toții inspirația și puterea să schimbăm, cu VERBA noastră, lumea din jur în BINE!

Cu respect pentru dascăli,

Bogdan Bob Rechin

CALLISCRIPITUM

Îl redescoperim pe marele Eminescu prin frumusețea scrisului de mână

În contextul celebrării Zilei Culturii Naționale, clasa a II-a D, sub îndrumarea doamnei învățător Butnaru Ana Maria, a participat la proiectul educațional CALLISCRIPITUM, o inițiativă dedicată redescoperirii frumuseții scrisului de mână și valorificării operei lui Mihai Eminescu.

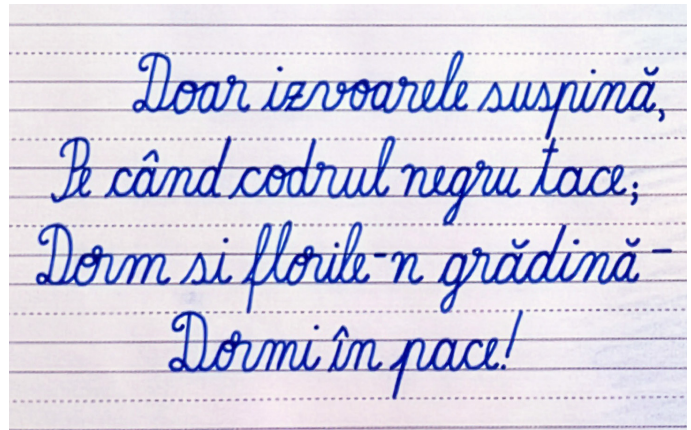
Activitatea propusă la clasă a îmbinat lectura poeziei cu exercițiul caligrafic, oferindu-le elevilor ocazia de a pătrunde în universul delicat al naturii eminesciene. Prin transcrierea atentă a versurilor, copiii au exersat răbdarea, atenția și grija pentru detaliu, descoperind că scrisul de mână poate deveni o formă de artă.

Proiectul a reprezentat nu doar un concurs, ci o experiență educativă autentică, în care literatura, sensibilitatea și disciplina s-au împletit armonios. Entuziasmul și implicarea elevilor clasei a II-a D demonstrează că tradiția scrisului frumos și dragostea pentru poezie pot fi cultivate încă din primii ani de școală.

La myloc de codru...
de Mihai Eminescu

La myloc de codru dor
Toate păsările vor,
Din huceag de alun,
La vovosul luminis,
Luminis de lângă balta,
Care-n trestia înaltă
Legământu-se din unde

„Participarea mea la proiectul educațional CALLISCRIPITUM a fost una dintre cele mai frumoase experiențe din acest an școlar. La început, am privit concursul ca pe o simplă provocare de caligrafie, însă pe parcurs am descoperit că a fost mult mai mult decât atât – o întâlnire specială cu poezia lui Mihai Eminescu și cu frumusețea naturii descrise de el.” Ruslana Pușcaș

„Provocarea cea mai mare nu a fost doar să scriu frumos, ci să scriu cu răbdare, atenție și respect pentru fiecare cuvânt. Transcrierea unei poezii de Eminescu m-a făcut să citesc cu mai multă grijă versurile și să simt imaginile create de poet. Fiecare literă trebuia așezată corect în pagină, fiecare rând trebuia să fie respectat. Am înțeles că scrisul de mână poate deveni o formă de artă.”- Ana Maria Borodi

„Am ales o poezie în care natura este vie: lacul liniștit, codrul, lumina lunii care cade peste apă. În timp ce scriam, aveam impresia că pășesc chiar eu în acel peisaj. A fost un fel de călătorie” Daria Roșca

„Prin acest proiect, copiii au descoperit că poezia nu înseamnă doar memorare sau analiză la clasă. Înseamnă emoție, imaginație și bucuria de a vedea lumea altfel. CALLISCRIPITUM ne-a învățat că tradiția scrisului de mână păstrează ceva special: liniștea, concentrarea și legătura profundă dintre gând și cuvânt.” înv. Ana Maria Butnaru.

PROIECT EDUCAȚIONAL

Cartea lunii

În cadrul clasei I E, lectura prinde viață prin proiectul educațional „Cartea lunii”. În fiecare lună, elevii pornesc în aventura explorării unei noi cărți, pe care o parcurg individual, urmând ca, la finalul perioadei, să analizeze împreună cu doamna învățătoare mesajul textului.

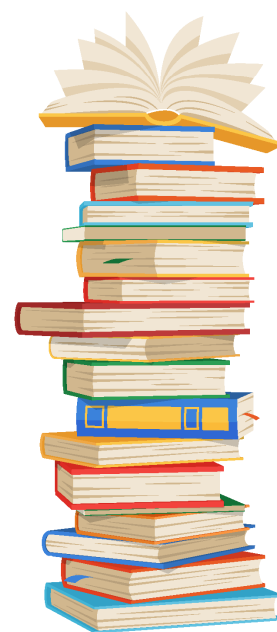
„Activitățile noastre includ completarea fișelor de lectură, dar și realizarea unor proiecte creative complementare, adaptate tematicii abordate”.

Luna aceasta, ne-am lăsat inspirați de volumul **„Serafim și mașinările fermecate”**, de Philippe Fix. Personajul principal, Serafim, a devenit o adevărată sursă de inspirație pentru cei mici: un model de optimism, creativitate și perseverență, care le-a demonstrat că nu trebuie să renunți niciodată, indiferent de obstacole. Prin exemplul lui, copiii au învățat să aibă încredere în forțele proprii și au înțeles că, atunci când îndrăznești să visezi, orice devine posibil.

Lectura a fost și o lecție prețioasă despre prietenie, reflectată în legătura specială dintre Serafim și Pufuleț. Elevii au descoperit ce înseamnă să vezi mereu *„partea plină a paharului”*, să ai puterea de a crea ceva extraordinar din lucruri mărunte și să folosești creativitatea pentru a aduce bucurie, ne-a povestit doamna învățătoare Estera Enea.

Pornind de la acest fir narativ, copiii au acceptat cu entuziasm provocarea de a inventa propria „mașinărie magică” prin desen. Imaginația lor debordantă a dat naștere unor invenții ingenioase, precum *„mașinăria care face temele singură”* sau *„mașinăria care te face să zâmbești instant”*.

Prezentarea acestor proiecte în fața colectivului nu a fost doar o activitate distractivă, ci și un exercițiu valoros de comunicare. Cei mici au învățat că o idee, oricât de trăsniță ar părea, poate deveni o soluție atunci când este privită prin lentila magiei și a ingeniozității. La finalul acestei luni, copiii au rămas nu doar cu o poveste frumoasă, ci și cu o lecție despre curaj, prietenie și puterea nemărginită a minții lor.

CERC DE LECTURĂ

15 ianuarie

Ziua de 15 IANUARIE este întotdeauna celebrată în clasa noastră ca și în toată școala, de altfel.

Ziua Culturii Române este, înainte de toate, Ziua Poetului Național: Mihai Eminescu, cel care a reușit să exprime cel mai bine sufletul românesc.

Este ziua oricărui român mândru de patria lui, de frumusețea limbii pe care o vorbește, de bogăția culturală pe care suntem datori să o cunoaștem, să o respectăm și să o îmbogățim.

Anul acesta, activitatea în clasa noastră a început printr-o expoziție de carte, fiecare dintre noi adusesse de acasă un volum de poezii. Apoi, fiecare a citit cât mai expresiv un fragment dintr-o poezie eminesciană pe care singur o alesese.

Surpriza pe care ne-am făcut-o și nouă, și doamnei profesoare de limba română Iuliana Cîrje, a fost că foarte mulți copii – de fapt, majoritatea – învățaseră pe de rost fragmente întregi. (Adevărul este că doamna sugerase așa, subtil și în trecut: „Ar fi minunat dacă ați și învăța măcar o strofă din ce poezie vă impresionează pe voi mai mult.”)

A fost cel mai frumos omagiu pe care noi, copiii din clasa a VII-a C de la Școala 178, îl puteam aduce lui Mihai Eminescu.

Activitatea s-a încheiat cu audiția piesei „Sara pe deal” și cu lectura unei poezii foarte frumoase, care ne-a cucerit pe toți: „Trebuiau să poarte un nume” de Marin Sorescu. Din care reproducem fragmente:

Camelia Stoenescu,
Clasa a VII-a C

Trebuiau să poarte un nume de Marin Sorescu

Eminescu n-a existat.

*A existat numai o țară frumoasă
La o margine de mare
Unde valurile fac noduri albe.
Ca o barbă nepieptanată de crai.
Și niște ape ca niște copaci curgători
În care luna își avea cuiabar rotit.*

*Și, mai ales, au existat niște oameni simpli
Pe care-i chema: Mircea cel Batrân,
Ștefan cel Mare,
Sau mai simplu: ciobani și plugari,
Căroră le plăcea să spună
Seara în jurul focului poezii -
„Miorița” și „Luceafărul” și „Scrisoarea a III-a”(...)*

*Au mai existat și niste codri adânci
Și un tânăr care vorbea cu ei,
Întrebându-i ce se tot leagănă fără vânt ?(...)*

*Au mai existat și niste tei,
Și cei doi îndrăgostiți
Care știau să le troienească toată floarea
Într-un sărut(...)*

*Si pentru că toate acestea
Trebuiau să poarte un nume,
Un singur nume,
Li s-a spus
Eminescu.*

ZIUA INTERNAȚIONALĂ A CITITULUI ÎMPREUNĂ

ZICI - 2026

Nu citim doar în februarie și nu citim doar la școală. Mulți dintre noi se bucură de cărți acasă, în vacanțe, la orele de lectură, în autobuz sau ori de câte ori se ivește ocazia.

Ceea ce aduce special evenimentul ZICI este nu lectura în sine, ci emoția că **CITIM ÎMPREUNĂ**; și nu doar noi, cei din clasă, ci (aproape) TOȚI copiii din școală; de fapt, povestea este și mai amplă, pentru că este vorba despre **ZIUA INTERNAȚIONALĂ A CITITULUI ÎMPREUNĂ**.

Și, dacă știam că o carte are puterea de a face minuni, în prima miercuri de februarie a fiecărui an mai face una: ne conectează, cu un fir nevăzut, dar foarte puternic, pe toți cititorii din lumea aceasta mare.

Este minunat să faci parte dintr-o poveste atât de amplă și atât de frumoasă doar deschizând o carte! Este minunat și că, în această zi, pentru cel puțin 50 de minute, e ca și cum ne prindem de mână și intrăm, cuvânt după cuvânt, în lumea celor privilegiați, a ficțiunii.

#ZICI 2026
VA FI ȘI ÎN ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 178
BUCUREȘTI

ZIUA INTERNAȚIONALĂ
A CITITULUI ÎMPREUNĂ
Sărbătorește învățarea
4 februarie 2026

#ZICI

DE LA MICI LA MARI, DE LA 8:00 LA
16:00, MIERCURI, 04.02.2026

#CITIM ÎMPREUNĂ

DESCHIDEM FERESTRELE SPRE
LUMILE CARE NE AȘTEAPTĂ!

Anul acesta, ZICI a fost pe 4 februarie. În Școala 178 a fost primit cu mare bucurie de către doamnele învățătoare și profesoare care știau ce bucurie le vor face copiilor. Colega noastră, Antonia Cherciu, din clasa a VII-a C, a realizat și un afiș foarte frumos, care i-a întâmpinat pe copii încă din ziua precedentă.

40 de clase – de la Pregătitoare până la clasele a VIII-a, 30 de cadre didactice – învățători, profesori – și 29 de titluri – aceasta este, în cifre, ZICI în 178.

Dar ZICI nu este despre cifre, ci despre povești. Despre Ada savanta sau Micul Prinț, despre Nică și mama lui, Smaranda,... despre împăratul cu haine noi sau Prăslea cel Voinic... despre Bruno și Shmuel, despre Ada și Jamie, dar și despre Susan Smith... și despre toți prietenii pe care ni-i facem citind.

Cristina Tandafir, Clasa a VII-a C

EDUCAȚIE ECOLOGICĂ

Protecția Mediului și Gestionarea Deșeurilor

Echipa **ECO** a Școlii Gimnaziale Nr. 178 participă, sub îndrumarea doamnei profesoare de biologie Elena Iorgulis, la activitățile variate și interesante pe care le include calendarul **Programului Educativ cu tema Protecția Mediului și Gestionarea Deșeurilor**.

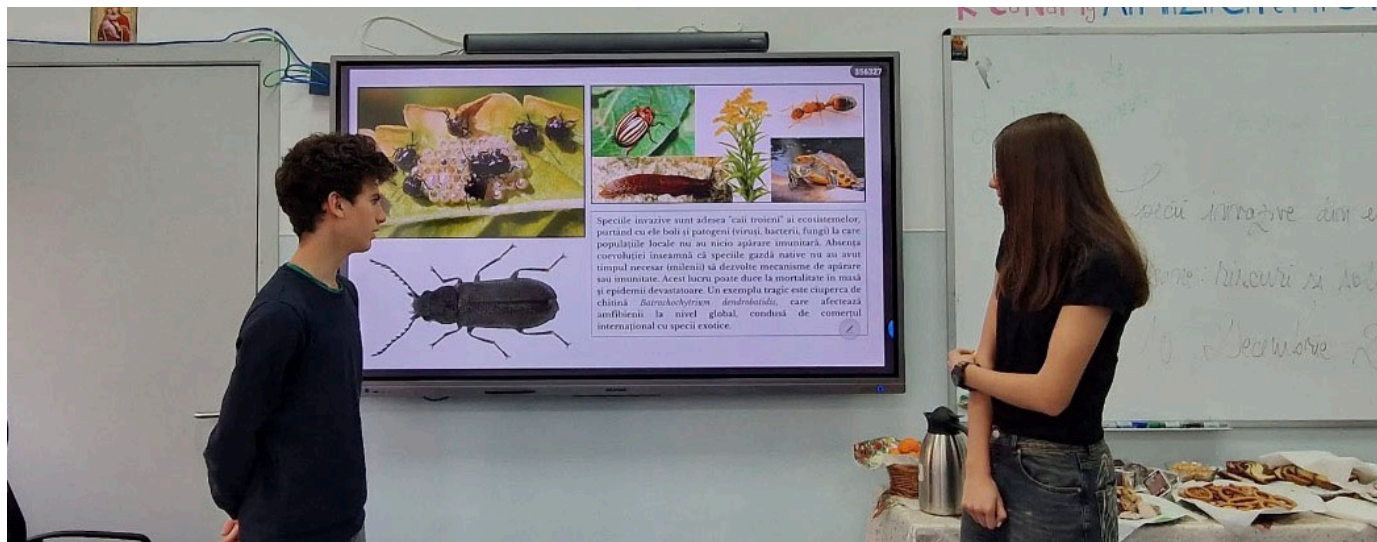
Calendarul pentru anul școlar 2025-2026:

1. Ziua Mondială a Habitatului, 6 octombrie 2025 - Școala Gimnazială Nr. 126, sector 5
2. Simpozion despre gestiunea deșeurilor, 22 octombrie 2025 - Liceul Atlas, sector 6
3. Ziua Internațională a Zonelor Urbane, 10 noiembrie 2025 - Școala Gimnazială Maica Domnului, sector 2
4. Simpozion despre efectele schimbărilor climatice, 25 noiembrie 2025 - Colegiul Național Ion Neculce, sector 1
5. Simpozion despre impactul speciilor invazive, 10 decembrie 2025 - Școala Gimnazială Nr. 169, sector 6
6. Ziua Internațională a Zonelor Umede, 2 februarie 2026 - Colegiul Național Ion Creangă, sector 4
7. Luna Pădurii, 12 martie 2026 - Școala Gimnazială Nr. 280, sector 5
8. Ziua Mondială a Apei, 23 martie 2026 - Școala Gimnazială Regina Maria, sector 6
9. Ziua Mondială a Pământului, 22 aprilie 2026 - Colegiul Național Școala Centrală, sector 2
10. Ziua Mondială a Păsărilor Migratoare, 11 mai 2026 - Școala Gimnazială Nr. 178, sector 1
11. Ziua Internațională a Biodiversității, 22 mai 2026 - Colegiul Național Matei Basarab, sector 3
12. Ziua Mondială a Mediului, 4 iunie 2026 - Școala Gimnazială Nr. 190, sector 4

EDUCAȚIE ECOLOGICĂ

Simpozion pentru protecția mediului

În cadrul simpozionului pentru protecția mediului, echipa reprezentativă a școlii noastre a abordat diferite probleme ecologice ale mediului urban, alături de Direcția de Mediu și împreună cu alți elevi.

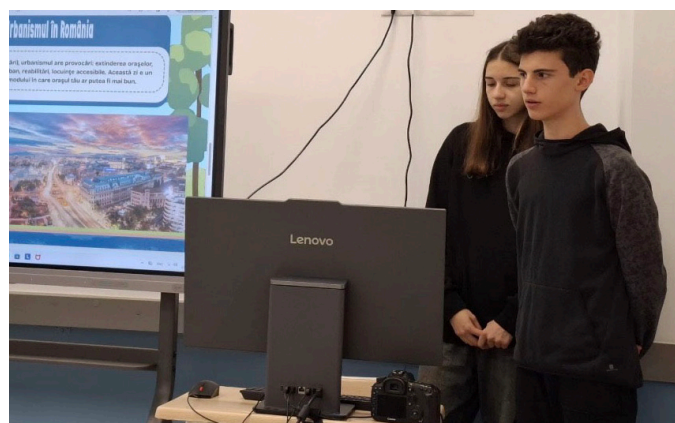
Colaborarea cu Direcția de Mediu transformă acest eveniment într-o experiență reală, care contează. Elevii au ocazia să prezinte ce au descoperit: poate un sistem mai bun de sortare a gunoierii în școala lor, o idee pentru a salva un spațiu verde dintre blocuri sau rezultatele unui test făcut pe apa dintr-un râu local. În loc să fie o simplă ascultare de cursuri, simpozionul devine un loc unde întrebările sunt încurajate și unde specialiștii de la primărie sau de la mediu stau de vorbă cu tinerii. Această interacțiune le dă elevilor încrederea că ideile lor nu sunt doar „teme pentru acasă”, ci propuneri care pot fi luate în serios.

Dincolo de prezentările propriu-zise, cel mai mare câștig este schimbul de experiență între colegi de la școli diferite. Participanții văd că nu sunt

singuri în dorința lor de a avea un oraș mai curat și se pot inspira unii de la alții. Poate o școală a reușit să elimine complet plasticul de la cantină, iar alta a creat o grădină urbană pe acoperiș; simpozionul este locul unde aceste povești de succes se răspândesc. Este o metodă mult mai prietenoasă de a învăța decât cititul unui capitol dintr-o carte, pentru că totul pleacă de la curiozitatea și implicarea directă.

Spre exemplu, pe 10 decembrie, găzduiți de Școala Gimnazială Nr. 169, am abordat, împreună cu Luca Dinu, colegul meu, pasionat și el de biologie, ca și mine, un subiect ce devine din ce în ce mai alarmant: speciile invazive. Cu ajutorul unei machete reprezentative, am prezentat riscurile hibridizării asupra speciilor băștinașe și sugestii. La final, în cadrul concursului de întrebări, am acumulat, personal, cele mai multe puncte dintre toate școlile participante. Și am fost foarte mândră și încrezătoare în mine.

Natalia Popa, Clasa a VIII-a A

MAI MULT DECÂT O EXCURSIE

Brașov

În prag de sărbători, elevii clasei a II-a A, însoțiți de doamna învățătoare Cipriana Perța, au avut parte de o excursie de neuitat la Brașov, unde au descoperit farmecul iernii, tradițiile românești și frumusețea istoriei locale.

Prima oprire a fost în centrul vechi al orașului, la celebrul Târg de Crăciun din Brașov, organizat în Piața Sfatului. Aici, copiii au pășit într-un adevărat tărâm de povești, plin de luminițe, decorațiuni festive și căsuțe cu produse tradiționale. Atmosfera de sărbătoare, colindele și mirosul de bunătați au transformat vizita într-o experiență magică.

Plini de entuziasm, au continuat explorarea orașului vizitând impresionanta Biserica Neagră, unul dintre cele mai reprezentative simboluri ale Brașovului. Aici au aflat informații interesante despre istoria construcției și importanța sa culturală.

Excursia a continuat în cartierul Șchei, unde copiii au descoperit Prima Școală Românească, un

loc încărcat de istorie. Au învățat că primele cursuri în limba română au avut loc încă din secolul al XVI-lea și au avut ocazia să vadă o tiparniță veche, înțelegând cum erau tipărite cărțile în trecut. Experiența a fost foarte captivantă și educativă, pentru că le-a oferit o perspectivă asupra evoluției educației.

Excursia a fost și un bun prilej de consolidare a relațiilor dintre colegi, de creare a unor amintiri frumoase împreună.

Impresii de la elevi:

„Mi-a plăcut cel mai mult târgul, era ca într-o poveste cu lumini și dulciuri!” Kleps Lucia

„A fost foarte interesant să văd cum funcționează tiparnița, nu știam cum se făceau cărțile înainte.” Răileanu Sara

„Biserica Neagră este uriașă și misterioasă, mi s-a părut fascinantă.” Vasile David

„Cel mai frumos a fost că am fost cu colegii și ne-am distrat împreună.” Ilie Evelin

Această excursie a fost o îmbinare reușită între învățare și bucuria sărbătorilor, oferindu-le copiilor nu doar informații noi, ci și momente speciale pe care le vor păstra mult timp în suflet.

MAI MULT DECÂT O EXCURSIE

Sibiu

Excursia noastră la Târgul de Crăciun din Sibiu a fost ca o poveste de iarnă trăită împreună. Încă de la intrare, ne-au întâmpinat mii de luminițe și priveliștea unui brad uriaș, împodobit, care se afla în Piața Mare. Atmosfera era magică, un loc plin de viață și culoare, unde puteai simți cu adevărat spiritul sărbătorilor. Aerul mirosea a turtă dulce și plăcinte calde, iar râsetele tuturor se amestecau cu muzica de Crăciun. Am petrecut timp alături de colegi, am făcut poze instantanee la o cabină foto, am împărțit bunătați de la chișcuri, ne-am dus chiar și la un loc numit „Oaza de căldură”, unde se aflau ventilatoare mari la care oamenii se puteau încălzi când frigul le amenința fericirea. Un moment special a fost la patinoar, când unii dintre noi am alunecat pe gheață, râzând și împiedicându-ne de colegi. Târgul nu este doar un loc frumos, ci o experiență care poate uni pe toată lumea, indiferent de vârstă. Drept dovadă, noi, din cele patru clase – V C, VII C, VIII A, VIII C – generații diferite, am plecat colegi în excursie și ne-am întors prieteni. Am părăsit Târgul cu amintiri noi, frumoase, cu sufletul plin de bucurie și cu dorința de a retrăi această experiență și în anii următori, alături de prieteni. Excursia ne-a apropiat și ne-a oferit clipe de neuitat, pe care le vom păstra mereu în inimile noastre.

Antonia Cherciu, Clasa a VII-a C

FLASH INTERVIU

Stan Sara Ilinca

A absolvit clasa a VIII-a B, promoția 2025 (diriginte prof. Sorescu Victorița), cu media 10, iar în prezent este elevă în clasa a IX-a la Colegiul Național „Sf.Sava”, specializarea Matematică-Informatică.

S-a remarcat în toți anii de gimnaziu prin rezultatele deosebite la olimpiade și concursuri. Doar în clasa a VIII-a a obținut 4 premii la faza pe sectoare la mai multe olimpiade școlare: Premiul I la Olimpiada de Religie, Premiul al II-lea la Olimpiada de Limba Engleză și la Olimpiada „Lectura ca abilitate de viață”, Mențiune la Olimpiada de Limba Franceză.

Ilinca este genul de fată pe care toți și-ar dori să o aibă prietenă: calmă, echilibrată, binevoitoare, isteată, dornică să-i ajute și să-i susțină pe cei vulnerabili sau nou-veniți în clasă.

S-a implicat în toate activitățile clasei și ale școlii: excursii, dezbateri, membră în comitetul Eco, în activități de voluntariat, dar e pasionată și de tenis (pe care-l practică din clasa I-a), lectură și călătorii. Suntem convinși că Ilinca își va împlini visurile și nu va uita de unde a început călătoria ei.

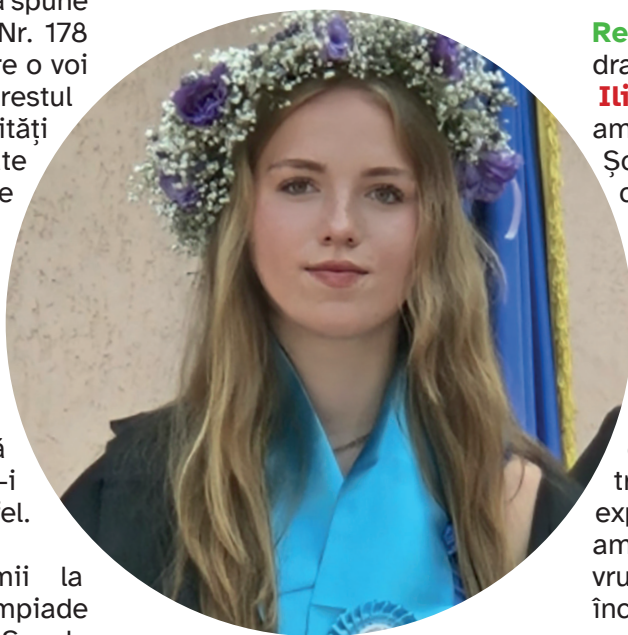
Reporter: Cum a fost pentru tine experiența de elev al Școlii Nr.178?

Ilinca: Pentru mine, a putea spune că am fost elevă a Școlii Nr. 178 este o mare onoare, pe care o voi purta cu mine pentru tot restul vieții. În cadrul acestei unități școlare am trăit nenumărate experiențe de neuitat, care m-au format în persoana care sunt acum. Am întâlnit oameni deosebiți, colegi și profesori care și-au lăsat amprenta asupra mea pentru totdeauna, datorită cărora mă simt inspirată să duc o viață mai bună în fiecare zi și să-i inspir și pe alții să facă la fel.

Reporter: Ai luat premii la multiple concursuri și olimpiade școlare. Cum a contribuit Școala Nr. 178 în formarea ta?

Ilinca: Școala Nr. 178 m-a sprijinit în tot ce-am vrut vreodată să realizez, n-a existat niciun moment în care să trebuiască să mă confrunt cu greutățile studiilor de una singură, profesorii și direcțiunea fiind mereu acolo să-mi ofere îndrumare. Aș vrea să le mulțumesc în special doamnei Elena Iorgulis și doamnei mele diriginte, Victorița Sorescu, cele care au fost principalele mele inspirații de a participa și a depune cât mai mult efort posibil

la toate olimpiadele și care m-au ajutat mereu cu sfaturi și încurajări.

Reporter: Dintre toate premiile obținute, care este cel mai important pentru tine? De ce?

Ilinca: Sincer, pentru mine, cel mai important premiu a fost mențiunea de la etapa națională a concursului de biologie Emil Palade. Biologia a fost mereu materia mea preferată și, de când eram mică, mi-am dorit să studiez medicina, deci, pentru mine, faptul că tot efortul depus de mine alături de doamna Elena Iorgulis a rezultat în participarea mea la etapa națională a acestui concurs

a reprezentat o promisiune că voi reuși să realizez orice voi dori în acest domeniu în viitor.

Reporter: Care este cea mai dragă amintire din Școala Nr. 178?

Ilinca: Este greu să aleg o singură amintire, fiindcă pentru mine, Școala Nr. 178 a fost un loc magic, care mi-a adus nenumărate trăiri minunate. Însă aș putea spune că momentul care m-a făcut să-mi dau seama că am reușit să-mi fac toate visurile să devină realitate a fost ziua din clasa a VIII-a în care m-am dus, alături de colegii mei, să ne fie tricourile albe semnate. Această experiență mi-a demonstrat că am devenit persoana care am vrut întotdeauna să fiu, că sunt înconjurată de oameni minunați, care o să-mi lipsească și cărora o să le lipsesc.

Reporter: În prezent, ești elevă a Colegiului Național „Sf. Sava”, unul dintre cele mai prestigioase licee din România. Ești mulțumită, îți place? În ce măsură s-a schimbat viața ta?

Ilinca: Colegiul Național „Sf. Sava”, chiar dacă studiez aici de mai puțin de un an, m-a schimbat deja extrem de mult în bine. Să reușesc să țin pasul cu colegii mei este pe departe cel mai greu lucru pe care a trebuit vreodată

să-l fac, însă, de asemenea, este cel din care am avut cel mai mult de câștigat. Chiar dacă mi-a luat foarte mult să mă obișnuiesc cu atmosfera extrem de competitivă și așteptările imense ale profesorilor, sunt recunoscătoare în fiecare zi că am oportunitatea să mă dezvolt, să învăț și să-mi valorific potențialul la maxim. Colegii și profesorii de aici au avut deja un impact semnificativ asupra vieții mele, iar faptul că am reușit să intru la acest liceu a făcut tot efortul depus de mine și profesorii mei de-a lungul gimnaziului să merite.

Reporter: Ce făcea Ilinca Stan în gimnaziu în timpul liber și ce face Ilinca Stan astăzi în timpul liber?

Ilinca: În gimnaziu aveam destul de mult timp liber, iar modalitățile mele preferate de a-l petrece erau să citesc, să joc tenis, să mă uit la filme, să particip la concursuri de tenis, de alergare, școlare și multe altele. Acum, mai ales că sunt în clasa a IX-a și încă mă acomodez la viața de liceu, nu mai am prea mult timp liber, motiv pentru care a trebuit să renunț la câteva activități recreative. Însă, faptul că nu prea mai am așa mult timp să citesc sau să-mi vizionez filmele preferate este un preț minuscul de plătit, în comparație cu toate lucrurile pe care le-am avut de câștigat datorită acestui liceu.

Reporter: Și acum, privind spre viitor, ce planuri ai?

Ilinca: Deocamdată mă concentrez pe a obține rezultate cât mai bune la învățătură, dar pe termen mai lung, mi-am propus să particip la multe concursuri, olimpiade, să fac parte din cluburi și voluntariate, plus să mă pregătesc pentru examenul de admitere la facultatea de medicină, unde aș vrea să-mi continui studiile de după liceu

pentru a urma o carieră în acest domeniu.

Reporter: Ai vreun sfat pentru colegii tăi mai mici, încă în Școala Nr. 178?

Ilinca: Cele mai importante sfaturi pe care le am pentru colegii mei de la Școala Nr. 178 este să dedicați mai mult timp lucrurilor pe care le iubiți și să nu uitați să vă distrați. Într-adevăr, învățatul este foarte important, însă adevăratele amintiri care vor rămâne cu voi pentru restul vieții nu vor fi pauzele petrecute învățând, vor fi momentele în care ați făcut ceea ce vă place cu adevărat. Așa că vă recomand să petreceți mult timp învățând, lucrând pentru a vă îndeplini visurile, dar alocați-vă destul timp și pentru a trăi.

Reporter: Și tot un sfat, pentru cei de a VIII-a, în mod special?

Ilinca: Lucrul care m-a ajutat pe departe cel mai mult pentru a avea un rezultat bun la evaluarea națională și, astfel, a face toate eforturile depuse în clasa a 8 a să merite, a fost faptul că nu am fost deloc stresată, lucru pe care vă sfătuiesc și pe voi să-l faceți. Știu că este mai ușor de zis decât de făcut, dar faptul că nu m-am panicat m-a ajutat nu doar să mă bucur de ultimul an de gimnaziu, dar și să mă concentrez pe deplin la examen. Rămâneți calmi, știți că ați lucrat mult și că meritați să ajungeți la ce liceu vă doriți, aveți încredere în cunoștințele voastre și totul va fi bine. Succes!

Reporter: Ai avea un sfat și pentru profesorii din școala noastră?

Ilinca: Cel mai bun sfat pe care îl pot da este să încurajați toți elevii în mod egal să aibă ambiții, nu doar pe cei care solicită îndrumare. La multe materii, dacă nu aș fi fost instruită de profesori să lucrez în plus și să particip la concursuri, nu mi-aș fi descoperit

niciodată pasiunea pentru acele domenii și vreau ca și alți elevi să se dezvolte așa cum am făcut-o eu.

Reporter: Există o întrebare pe care ți-ai fi dorit să ți-o adresăm, dar la care nu ne-am gândit? (Cu răspuns cu tot!)

Ilinca: Aș fi vrut să mai vorbesc puțin despre cât de important este să nu vă pierdeți pe voi înșivă în clasa a opta. Este foarte ușor să vă înecați în studii, să deveniți atât de obsedați de acel punctaj de la examen încât să uitați să trăiți. Sincer, cea mai mare reușită a mea nu este nota de la evaluare sau liceul la care am intrat, ci faptul că m-am bucurat de ultimul an petrecut în aceasta școală minunată, alături de prieteni care mi-au schimbat viața pentru totdeauna. Amintiți-vă că, în final, motivul pentru care sunteți iubiți și apreciați este sufletul vostru, nu un punctaj, așa că nu lăsați acest lucru să vă controleze. Succes la evaluare, mă consider infinit de norocoasă să vă consider colegii mei.

Interviu realizat de
Natalia Popa și Petra Ene,
Clasa a VIII-a A

**Mult succes,
Ilinca!**

FERESTRE SPRE LITERATURĂ

Poezia anotimpurilor: iarna

Sania

de Vasile Alecsandri

Zi cu soare, ger cu stele!... Hai, iubită, la primblare.
Caii mușcă-a lor zăbale, surugiul e călare;
Săniuța, cuib de iarnă, e cam strâmtă pentru doi...
Tu zâmbești?... Zâmbirea-ți zice că e bună pentru noi.

Caii scutură prin aer sunătoarele lor salbe,
Răpind sania ușoară care lasă urme albe.
Surugiul chiuiește; caii zboară ca doi zmei
Prin o pulbere de raze, prin un nour de scânteii.

Pe câmpia înălbită, netedă, strălucitoare
Se văd insule de codri, s-aud câini la vânătoare,
Iar în lunca pudruită cu mărunț mărgăritar
Saltă-o veveriță mică pe o creangă de stejar.

Acum trecem prin poiene, acum trecem prin zăvoaie;
Crengile-animat-n cale ning steluțe și se-ndoaie.
Iată-o gingașă mlădită cu șirag de măștișori...
Tu o rupi?... Ea te stropește cu fulgi albi răcoritori.

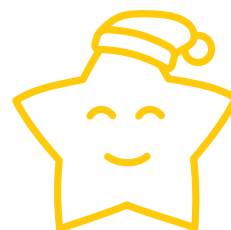

Iarna

de Ion Pillat

Ți-aduc omățul liniștit ce-apasă,
Cu fulg ușure, ca o piatră grea
Pe țarină, pe suflet și pe casă:
Ți-l las pe geamuri preschimbat în stea.

De-acum câmpia va fi foaia nouă,
Pe care sănii-nseamnă stranii dungii,
Și-n tine, călătorule, o să plouă
Cu zurgălăi, cu amintiri, cu doruri luni...

Noapte de iarnă

de George Topârceanu

Cad din cer mărgăritare
Pe orașul adormit...

Plopii, umbre solitare
În văzduhul neclintit,
Visători ca amorezii
Stau de veghe la fereastră,
Și pe marmura zăpezii
Culcă umbra lor albastră.

Iarna!... Iarna tristă-mbracă
Streșinile somnoroase,
Pune vâl de promoroacă
Peste pomi și peste case.
Scoate-o lume ca din basme
În lumini de felinare -
Umple noaptea de fantasme
Neclintite și bizare.
Din ogeagul de cărbune
Face albă colonadă
Și pe trunchiuri negre pune
Capiteluri de zăpadă,
Iar prin crengile cochete
Flori de marmură anină, -
O ghirlandă de buchete
Care tremură-n lumină.
Reci podoabe-n ramuri goale
Plouă fără să le scuturi,
Ici, risipă de petale,
Colo, roi ușor de fluturi...

FERESTRE SPRE LITERATURĂ

Poezia iubirii

Primele iubiri de Nicolae Labiş

Azi sunt îndrăgostit. E-un curcubeu
Deasupra lumii sufletului meu.
Izvoarele s-au luminat și sună
Oglinzile ritmându-și-le-n dans,
Și brazii mei vuiesc fără furtună
Într-un amețitor, sonor balans;
În vii vibrează struguri străvezii -
Cristalurile cântecelor grele -
Și stropi scăpărători de melodii
Ca roua nasc în ierburile mele.
Eu curg întreg în acest cântec sfânt:
Eu nu mai sunt, e-un cântec tot ce sunt.

Vis vegetal de Magda Isanos

Aș vrea să fiu copac
Și-aș vrea să cresc lângă fereastra ta.
Te-aș auzi,
Și-n voie te-aș privi întreaga zi;
M-aș apuca și iarna să-nfloresc,
Ca să te bucuri!
Păsările cele mai mândre-ar face cuib
pe creanga mea,
Iar nopțile mi-ar da cercei de stele
Pe care, ca pe frunze ți le-aș da.
Prin geamul larg deschis, de-atâtea ori
M-aș apleca ușoară să-ți sărut
Când părul ce pe frunte ți-a căzut,
Când buzele cu buze moi de flori;
Spre toamnă m-aș juca zvârlindu-ți mere
Și foi de aur roșu prin odaie
Cu-a ramurilor tânără putere
Ți-aș apăra obloanele de ploaie.
Și, cine știe, poate că-ntr-o seară
De primăvară, când va fi și lună,
Va trece prin grădină o zână bună,
Făcându-mă femeie să fiu iară.
Atuncea, sprijinindu-mi de pervaz
Genunchiul ud de frunze și pământ,
Cu roua și cu luna pe obraz,
Eu ți-aș sări în casă și senină,
Uitind de-atâta vreme să vorbesc,
Cu câte-un cuib în fiecare mână,
Aș începe să zâmbesc.

Îți aduci aminte plaja? de Ana Blandiana

Îți aduci aminte plaja
Acoperită cu cioburi amare
Pe care
Nu puteam merge desculți?
Felul în care
Te uitai la mare
Și spuneai că m-ascuți?
Îți amintești
Pescărușii isterici
Rotindu-se-n dangătul
Clopotelor unor nevăzute biserici
Cu hramuri de pești,
Felul în care
Te îndepărtai alergând
Înspre mare
Și-mi strigai că ai nevoie
De depărtare
Ca să mă privești?
Ninsoarea
Se stingea
Amestecată cu păsări
În apă,
Cu o aproape bucuroasă disperare
Priveam
Urmele tălpilor tale pe mare
Și marea
Se-nchidea ca o pleoapă
Peste ochiul în care-așteptam.

FERESTRE SPRE LITERATURĂ

De la colegii noștri talentați

Nimeni

de Bianca Spulber

Clasa a VIII-a A

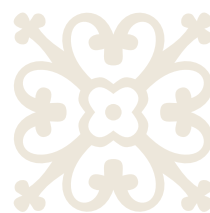
Ne-au arătat hărți
Cu linii deja trasate,
Cu granițe pretutindeni,
Cu limite deja gândite.

Dar când te-am întâlnit,
Am simțit că liniile intimidante
Sunt doar creion,
Nu piatră.

Cine ne spune cum să trăim?
Cine decide cât de sus putem urca?
Cine oprește bătaia inimilor menite să se
întâlnească?

Dacă cerul pare închis îl vom desena din nou,
Dacă tălmăcitori ne spun că nu vom avea un „noi”,
Vom lupta, voi lupta pentru tine.

Și dacă cerul rămâne închis,
Și dacă florile se opresc din înflorit,
Iar răsăritul devine apus,
Eu am fost a ta și tu al meu.
În visul meu,
Sau poate nu...

Secretul nostru

de Bianca Spulber

Clasa a VIII-a A

Poate că ne-am întâlnit, în sfârșit,
Într-o clipă pe care n-am trăit-o încă,
Și poate că, pe loc a stat timpul
Când ale noastre priviri sfioase s-au regăsit.

Ne-am căutat prin fuga soarelui,
Ne-am rătăcit prin ploi care
ne-au spus că totul e de trăit,
Ne-am auzit prin al lumii înnorat mormăit,
Și-am privit spre aripile libere ale fluturului.

Ne scriam pe-ascuns în nopți fără culoare,
Ne promiteam întâlniri în somnul adânc al lumii,
Speram la un „noi” de nepătruns, fără sute și mii,
Doar mâna ta pe mâna mea,
fără o ascunsă bogăție de valoare.

Dar dimineața vine crudă, așa ca timpul, crud și el,
Ne ia din brațe visul și-l sfărâmă sub lumina zilei.
Rămânem doar cu al nostru etern dor,
Cu „noi” spus în șoaptă, dar de oțel.

FERESTRE SPRE LITERATURĂ

De la colegii noștri talentați

Dacă Shakespeare chiar a existat

de Clara Sânziana Pandrea

Clasa a VIII-a A

Shakespeare ne-a mințit -
 Romeo nu există în realitate -
 Nu cred că a existat vreodată,
 Și Julieta e doar o iluzie
 Într-o noapte constelată.
 Și asta mă doare
 Că poveștile lui s-au citit
 Și recitit și transformat și iubit
 Din nou și din nou și din nou
 Atât de mult
 Încât o lume întreagă le-a crezut.
 Bine, asta a fost alegerea noastră,
 El a fost doar un actor umil
 Care iubea mitologia,
 Literatura, comedia și tragedia
 Și îl slăvea pe Dionissos
 Și poate pe Afrodita,
 Dar a știut să scrie cu stil,
 Și să întrecă limita,
 Cu un stilou cu cerneală permanentă,
 Care rupea eternitatea în cuvinte ireversibile
 ce păreau, toate,
 Perfecte și adânci și adevărate.
 A spus că nu sunt stelele vinovate,
 Și că toți oamenii sunt actori
 Pe o scenă mult mai mare,
 Unde Hamlet, îngenunchiat, își punea întrebări,
 Despre viață și moarte,
 Și iubire și dreptate și onoare.
 Nici el nu a vrut să o rănească pe Ofelia,
 Sau să o omoare,
 Ci doar a vrut să transmită către lumea mea,

Că iubirea e o idee foarte grea.
 Și, dacă l-aș fi văzut pe Shakespeare,
 i-aș fi zis
 Că nu e în favoarea lui
 Când îl urăște cineva -
 Fiindcă el asta credea.
 Și i-aș mai fi zis că Romeo nu există,
 Romeo a fost creat
 Ca să mă inducă în eroare
 Și să ascundă teama mea
 Pe care o știu pe de rost,
 Teamă care mă proteja
 Să nu mă apropii de tine
 Doar ca să exclam: „Ce răsturnare
 de situație ai fost!”
 Și Shakespeare mă va privi bucuros,
 Fiindcă și-ar mai fi atins încă o dată
 Scopul de scriitor priceput.
 Și de ce să mă supăr pe el,
 Când eu trebuia să văd de la început -
 Tu nu erai Romeo - nici stelele
 nu te-ar fi putut face -
 Ci doar mintea mea
 Te iubea orbește,
 Obosită să nu creadă
 La fiecare răsărit și fiecare asfințit
 În povești mărețe care au înfruntat istoria
 vitejește
 Cu un cuțit tocit
 Și, surprinzător, au învins și au rezistat.
 Dar de o vreme încep să mă întreb
 Dacă Shakespeare chiar a existat.

FERESTRE SPRE LITERATURĂ

Unde se termină cerul și începe marea

de Daria Maria Dumitriu

Clasa a VII-a B

Mie nu-mi pasă de ceasuri. Pentru mine, timpul nu se măsoară în ore, ci în felul în care se schimbă reflexia luminii pe apă. De sus, lumea arată ca un desen făcut cu creioane colorate, cu nuanțe care se tot șterg și se refac sub ochii mei. Zbor. Asta e tot ce fac. Sunt o pată albă între două nuanțe de albastru: marea și cerul.

Dimineață m-am trezit pe un acoperiș de terasă și am pornit spre mal chiar când cerul se crăpa încet, lăsând lumina să curgă peste apă ca un sirop de aur. Am zburat fix prin acea lumină caldă și, pentru o clipă, am simțit că nimic rău nu se poate întâmpla. Era o liniște atât de mare în zori, încât parcă auzeam cum se trezesc scoicile pe fundul mării, pregătite de o nouă zi în care să-și lanseze poveștile la apă. Le-am salutat și eu de sus în timp ce simțeam cum soarele îmi usucă penele într-o îmbrățișare caldă de „Bună dimineața!”.

Pe plajă, am zărit-o pe Mara. E o fetiță care vine în fiecare dimineață aici și stă pe nisip. Azi avea în mână o scoică albă, lucioasă, pe care o tot învârtea în soare. M-am așezat pe un stâlp de lemn, la câțiva metri de ea, și am început să o urmăresc. Părea că scoica aceea e singurul lucru care contează pentru ea în acea clipă. La un moment dat, Mara s-a apropiat de apă, probabil ca să spele scoica de nisip. Atunci s-a întâmpnat. Un val mai mare s-a spart de mal și i-a smuls scoica din mână, trăgând-o rapid spre larg.

Fetița a încercat să o prindă prin spuma mării plină de alge, dar apa se retrăgea prea repede. S-a

oprit pe mal, uitându-se lung după ea, cu ochii plini de lacrimi. Oamenii din jur treceau pe lângă ea ca niște furnici care nu se opresc niciodată. Îi vedeam cum se uită în telefoane, grăbindu-se să prindă răsăritul într-o poză, dar niciunul nu vedea fetița tristă de alături, care tocmai își pierduse „comoara”. Parcă erau închiși în propriile ecrane și nu mai observau nimic din ce se întâmpla chiar lângă ei. Mara îi privea și, fără cuvinte, gâtuită de lacrimi se uita la ei așteptând ca cineva să se oprească și să o ajute cumva. Dar parcă nimeni nu o vedea în afară de mine.

N-am mai stat pe gânduri. Mi-am desfăcut aripile și am plonjat rapid, exact acolo unde văzusem sclipirea albă sub apă. Valul rece m-a izbit peste piept, dar am reușit să apuc scoica cu ciocul înainte să fie acoperită de nisip. Când m-am ridicat din apă, am văzut câțiva turiști care se opriseră, arătând cu mâna spre mine. Unii păreau puțin speriați, crezând probabil că vreau să atac fetița, și s-au dat un pas în spate, neștiind ce să creadă. Încercau să mă alunge cu brațele, dar fetița mă privea fascinată și fără teamă.

Le-am ignorat agitația și am zburat direct spre Mara. Am lăsat scoica să cadă chiar pe nisip, lângă picioarele ei. Fetița a ridicat ochii spre mine, apoi s-a aplecat repede să o ia cu mâinile tremurânde. S-a

FERESTRE SPRE LITERATURĂ

uitat din nou la mine, de data asta cu o sclipire în ochi ca razele de soare la răsărit, și mi-a zâmbit larg, ștergându-și lacrimile. A făcut apoi o reverență de balerină poznașă în semn de mulțumire și s-a întors bucuroasă la joacă.

În spatele ei, doi bunici care se plimbau pe mal s-au oprit și au privit toată scena. Bunicul a dat aprobator din cap spre mine, de parcă am fi avut un secret doar al nostru. Și el s-ar fi aruncat în valuri ca și mine, pentru că știa valoarea pe care „comoara” din nisip o avea pentru fetiță. Viața i-a învățat ceva ce restul lumii a uitat: că există lucruri și clipe neprețuite. Și, ținându-se de mână strâns, și-au continuat plimbarea, cu un zâmbet cald pe buze.

Am mai făcut un cerc deasupra lor, simțind cum vântul mă ridică spre cer. De sus, am văzut cum Mara le arăta bunicilor scoica salvată, în timp ce restul oamenilor se întorceau la pozele lor, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

M-am întrebat mereu dacă oamenii ne invidiază, ne ignoră sau doar se tem de noi când zburăm prea aproape. Ei cred că suntem liberi și neînfricați pentru că avem aripi. Dar și noi suntem prizonierii vântului și ai timpului. Și noi îmbătrânim, deși penele rămân albe. Dar, până atunci, astăzi astăzi pot spune soarelui și mării despre povestea acestei zile de vară.

Eu sunt doar un pescăruș. Un martor tăcut care a ajutat azi un copil să nu-și piardă zâmbetul. Dacă

m-ai vedea acum, ai crede că doar plutesc fără țintă deasupra valurilor. Dar, de fapt, eu caut clipa aceea în care cerul atinge apa, ascult cum se sparg valurile la mal într-un fel de ropot de aplauze care nu se termină niciodată. Și în zborurile mele sunt atent la tot: la soare, la valuri, la oameni, dar mai ales la povești. Indiferent unde ne poartă zborul, suntem cu toții niște călători care caută un mal unde să se simtă acasă.

FERESTRE SPRE LITERATURĂ

Unde se ascunde iubirea?

de Cristina Trandafir

Clasa a VII-a C

Toată lumea care o cunoștea pe Cassandra știa cât de mult o iubește pe bunica ei. Era ceva care nu s-ar fi schimbat niciodată la ea, indiferent de ce s-ar fi întâmplat. Din cauza aceasta, este adevărat că lumea fetei s-a zdruncinat complet când a aflat că persoana la care ea ținea cel mai mult s-a stins din viață.

Cassandra a simțit o durere copleșitoare pe tot parcursul următoarelor luni. Tristețea o urmărea oriunde mergea, ca propria ei umbră. De fiecare dată când voia să ia legătura cu ea, își amintea că nu mai putea. Singurul lucru rămas de la bunica a fost casa ei, destul de mare, acum cuprinsă de pustietate și doliu.

Fata fusese în casa bunicii de multe ori, însă parcă acum i se părea un loc necunoscut. Mirosul de prăjituri abia scoase din cuptor, care o învăluia mereu când intra în casă, glasul blajin al bunicii care o chema mereu la ea și zgomotul televizorului rămas neîncetat pornit în fundal, toate aceste lucruri lipseau. Totul părea anost, orice cameră din casă era goală.

Într-o zi, în timp ce cotrobăia prin mansarda casei, a descoperit un cufăr prăfuit, ascuns într-un colț al încăperii. Când l-a deschis, a dat de o mulțime de poze vechi, din vremurile de altădată.

Imediat, lacrimile au început a-i curge pe obraji fără voia ei. Ce ar fi dat să o mai vadă măcar o dată pe ființa care i-a fost sprijin mereu... Fără să-și dea seama, o lacrimă delicată i-a picat pe una dintre fotografiile, fix pe chipul tânăr al bunicii. Brusc, în locul unde picase lacrima, s-a ivit o mică sclipire, atât de mică, încât credea că și-o imaginează. Încet-încet, picătura se transformă într-o rază puternică și orbitoare de lumină, care se răspândea în toată camera, absorbind-o și pe Cassandra înăuntrul ei. Fata se trezi într-o cameră albă, aproape goală. Singura pată de culoare din acea încăpere era un perete plin de tablouri. Cassandra se apropie cu precauție de perete și cercetă cu privirea toate tablourile. Spre mirarea ei, pozele din tablouri, care o ilustrau pe bunica de-a lungul vieții ei, au prins viață, mișcându-se lent, ca și cum timpul curgea doar înăuntrul lor, ca și cum trecutul refuza să rămână nemișcat.

Cassandra a privit întreaga viață a bunicii ei, derulându-se în fața ochilor ei. De la un copilăș care semăna tare mult cu ea când era mică, apoi la școală și la absolvirea ei, urmând cu povestea de dragoste

și nunta cu bunicul, foarte tânăr pe atunci, până la ultimele momente ale ei de viață.

Plânsul a cuprins-o din nou, fără avertisment. Apoi a simțit ceva. O prezență caldă, familiară. S-a întors încet, cu inima bătându-i cât aproape să îi iasă din piept, și a încremenit.

Bunica era acolo.

Nu i-a venit să creadă. A rămas nemișcată, ca și cum orice gest ar fi putut face imaginea să dispară. Respirația i s-a tăiat, iar lacrimile au continuat să-i curgă, de data aceasta amestecate cu o speranță fragilă.

A făcut un pas spre ea. Cu mâinile tremurând, a fugit să o cuprindă în brațe, vrând să se convingă că nu e doar o amintire care prinde viață pentru o clipă. Făptura firavă a îmbrățișat-o, așa cum făcuse mereu.

- Draga mea, o auzi Cassandra, știu că îți este greu. Dar așa sunt lucrurile menite să meargă. Uneori, în viață mai întâlnim și obstacole, dar cel mai important lucru este să putem trece peste ele. Eu am ceva să-ți ofer. Acum tu, tu trebuie să rezolvi puzzle-ul...

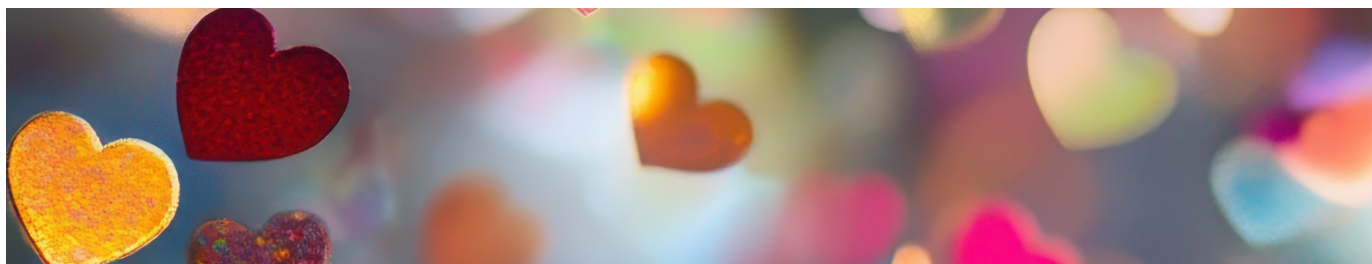
Și îi înmână fetei o cheie de aur.

Fără să apuce să mai pună alte întrebări, fata clipi, iar albul camerei se diminuează și se trezi înapoi în mansardă. Cuvintele bunicii îi răsunau continuu în cap. Oare despre ce puzzle vorbea?

A cotrobăit prin toate sertarele și dulapurile din cameră, însă fără succes. Nici măcar nu știa ce căuta, dar se gândi că ceva ar trebui să îi sară în ochi. Sau în minte. Atunci, gândul o purtă înapoi, când era mică și jocul ei preferat era rezolvarea de puzzle-uri. Fiecare piesă, așezată corect, o aducea mai aproape de adevărata imagine. Apoi și-a amintit de o cutie, care a stat în permanență închisă, iar puzzle-ul dinăuntru nerezolvat.

Cassandra a țâșnit pe scări, până în camera de zi, la raftul cu jocuri nemuritoare. A deschis jocul și a început îndată a asambla piesele. Când l-a terminat și a făcut un pas în spate, și-a dat seama că imaginea ilustrată de puzzle era chiar dormitorul bunicii. Se repezi din nou pe scările vechi până în locul desemnat. Acolo, își aminti imediat de comoda de lângă pat, care avea un sertar mereu închis. Cassandra folosi cheia de aur în încuietorie, iar când a deschis-o, a găsit o cutie muzicală. A rotit manivela atașată cutiuței și aceasta a început să cânte. Un val de nostalgie și duioșie au cuprins-o

FERESTRE SPRE LITERATURĂ

imediat pe față. Își aminti de serile în care ea și bunica ei mutau mobila din sufragerie și dansau pe aceea piesă împreună în lumina candeliei din cameră. Încă o dată, alergă pe scări, înapoi în camera de zi.

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să dea toată mobila la o parte. În sufragerie era acum haos total. Nimic nu mai era la locul lui, în disperarea fetei să găsească un alt indiciu. Spre norocul ei, găsi sub covorul bătrân, decolorat de timp, dar care încă păstra o frumusețe specială, un plic. Îl deschise în grabă și înăuntru găsi un bilețel, iar pe hârtie, în scrisul rafinat și familiar al bunicii, citi: „*Mă gândeam că o să-ți placă acest joc... Mai ții minte jocul meu preferat? Caută-mă și mă vei găsi.*”

Evident că mai știa care era jocul preferat al bunicii. Nu avea să uite niciodată acest lucru despre ea: „*de-a v-ați ascunselea*”. Obişnuia să spună că este un joc clasic, știut de oricine de pe Pământ și că jocul nu este despre a te ascunde, ci despre a ști că cineva mereu te caută.

Chiar dacă bunica s-a priceput întotdeauna la jocul acesta, avea o ascunzătoare pe care o folosea mai des decât pe celelalte: în spatele draperiilor. Cassandra se apropie cu sufletul la gură de perdelele îngălbenite, care se mișcau ușor la fiecare adiere de vânt. Când le dădu la o parte, nu văzu nimic ieșit din comun, până când a zărit cu coada ochiului un obiect mic, rectangular, pe care aproape că îl omisese. Era o casetă audio.

S-a apropiat de casetofon și a introdus caseta. După câteva bâzâituri, fata auzi glasul bunicii din nou:

– Scumpa mea, dacă asculți asta, înseamnă că totul a mers conform planului. Știu că ai căutat bine, cum ai căutat mereu, și acum m-ai găsit. Chiar și dacă nu mă mai vezi, nu înseamnă că nu sunt aici. Sunt în locurile în care ai fost fericită. În lucrurile mărunte. În tine. Și trebuie să ții minte asta. Voi fi alături de tine mereu. Te iubesc, Cassie!

Alintul cu care doar bunica o striga o făcu pe față să tresară. Simțea că vrea să plângă din nou, însă și-a dat seama că nu are de ce. Și-a dat seama că mereu o va purta pe bunica ei în inimă, că nu o pierduse complet și că nu va pleca niciodată cu adevărat.

FERESTRE SPRE LITERATURĂ

Gânduri despre iarnă

Prima dată, mi-a fost frică să ies în acel ger nemilos și în vântul care îmi aducea cei mai ascuți fulgi de zăpadă în față. Știam că nu e de glumă cu iarna, așa că nu am ieșit; am stat cu nasul lipit de geam.

Partea cea mai bună e că am stat la căldură și, deși deranjată de vântul tăios, am putut să apreciez iarna cu adevărat. Ai observat felul în care fiecare fulg se așază pe câte o crenguță a copacului din fața casei tale? Felul în care aceștia par că dansează de fiecare dată când o rafală de vânt îi lovește? Ai observat țurțurii care par că ar vrea să te înveselească atunci când picurii de apă alunecă de pe ei în sincron, cântând un cântec de iarnă?

După o vreme, am plecat să-mi fac un ceai. Cât timp eram la bucătărie, o pisică a apărut în fața geamului meu. Era atât de fericită! Nici nu vă puteți imagina! Se rostogolea ca un iepuraș jucăuș, se tăvălea peste tot și parcă era prima dată când vedea zăpada.

Când mi-am dat seama că până și o biată pisică poate aprecia iarna, chiar și când este mult prea frig, am fugit să-mi iau geaca și fularul și, într-o fracțiune de secundă, am sărit în zăpadă.

Cred că așa ar trebui să se distreze toată lumea, fără să se mai gândească la părțile mai puțin bune ale acestui anotimp care ar putea fi minunat!

Ștefania Văleanu, Clasa a VI-a C

Prin ochii săi de gheață, iarna ne veghează și ne ocrotește cu peisajele sale maiestuoase înghițite de așternutul alb de puf.

Când merg afară, mâinile mi se fac sloi, nasul se aprinde roșu, iar în păr încep să înflorească stele de gheață. Oriunde ai privi — în sus, în jos sau în depărtare — orizontul e o pânză mută, aproape incoloră. De pe streșinile caselor, ca niște stânci improvizate, atârnă țurțuri grei, în timp ce acoperișurile stau ghemuite sub pătura de zăpadă înghețată, așternută la ultima ploaie de fulgi.

În casă este cald, șemineul este pornit, pe masă sunt tot felul de bunătăți făcute de mama și de bunica. Pe cele mai multe dealuri din cartier, copiii cei mai curajoși se dau de-a dura cu săniile, iar alții, mai fricoși de fel, beau ciocolată caldă și se bucură de frumusețea iernii.

Peisajele sunt extraordinare... parcă ireale... trebuie doar să le vezi!

Carina Dragomir, Clasa a VI-a C

100 ZILE DE ȘCOALĂ

100 de zile de poveste

„Doamna învățătoare, chiar au trecut 100 de zile de școală?”

Întrebarea a venit spontan din mijlocul clasei, iar pentru o clipă am zâmbit gândindu-mă cât de repede a trecut timpul. Parcă ieri ne întâlneam pentru prima dată, cu emoții, cu pași timizi și cu ghiozdane mai mari decât micii lor purtători.

Și totuși, da. Au trecut 100 de zile de școală.”, ne-a spus cu emoție doamna învățătoare Cosmina Măgureanu.

„Pentru copiii din clasele pregătitoare A și B, aceste 100 de zile au fost o adevărată aventură. 100 de dimineți în care ne-am întâlnit cu zâmbete și entuziasm, 100 de zile în care am descoperit litere, am numărat, am citit primele cuvinte și am pus nenumărate întrebări.”

Zi după zi, copiii au învățat, au desenat, au cântat, au lucrat împreună și au descoperit bucuria de a fi parte dintr-o clasă. Cei care în prima zi păseau timizi în sala de clasă sunt astăzi mai curajoși, mai încrezători și mai dornici să exploreze lumea cunoașterii.

Ziua celor 100 de zile de școală a fost pentru toți un moment de sărbătoare. Copiii au purtat tricouri tematice (împreună cu doamnele învățătoare!), au numărat, au râs și au celebrat împreună această etapă importantă a călătoriei.

Privindu-i, îți dai seama cât de mult au crescut în aceste 100 de zile. Au făcut pași mici, dar foarte importanți, spre lumea învățării. Fiecare reușită, fiecare descoperire și fiecare zâmbet au construit o experiență care va rămâne mereu în amintirea lor.

În aceste 100 de zile nu s-au construit doar cunoștințe. S-au construit prietenii, încredere și o mică familie a clasei, în care fiecare copil are locul lui.

„Aventura noastră continuă. Ne așteaptă multe alte zile pline de descoperiri, jocuri și momente frumoase.”

Pentru că fiecare zi de școală este o pagină dintr-o poveste, iar povestea claselor pregătitoare A și B, sub privirile blânde și profesioniste ale doamnelor învățătoare **Cosmina Măgureanu** și **Daniela Ungureanu**, abia începe.

100 DAYS OF SCHOOL

Proverbe despre carte

*„Cine citește trăiește
o mie de vieți.”*

*„Omul fără carte e
ca pasărea fără aripi.”*

*„Carte fără învățătură e
ca o fântână fără apă.”*

*„Cartea este fereastra
către lume.”*

*„Un om fără carte este
ca un corp fără suflet.”*

*„Învăță din carte,
căci mintea-i comoară.”*

*„Cine are carte,
are parte.”*

*„Cartea deschide
mintea și inima.”*

*„Un cititor este
un căutător de comori.”*

*„O carte deschisă
este o minte deschisă.”*

Proverbe despre prietenie

„Prietenia îndoiește lucrurile
și îndulcește necazurile.”

„Niciodată pentru un prieten nou
nu lepăda pe cel vechi.”

„Singurul mod de a avea prieteni este de a
fi tu însuși un bun prieten.”

„Ține minte, un prieten bun este greu
de găsit. Alege-ți prietenii ca
și cărțile: puțini, dar buni..”

„Mai bine fără prieteni
decât cu prieteni răi.”

„Prietenii rămân prieteni. Cei care nu
rămân, înseamnă că n-au fost.”

„Prietenul adevărat,
avere neprețuită.”

„E bine să cunoști defectul prietenului,
dar nu e bine să-l divulgi altora.”

„Un cerc de prieteni
nu se face cu compasul.”

„Drumul către casa unui prieten
nu este niciodată lung.”

MY ENGLISH PAGES

Strange New World Or the Weird Legend of Our Sun

When Angela saw the message on her phone, she ran out of the room, but something was odd. Her hallway was longer than usual, and there were many, oddly shaped, doors.

At this sight, Angela became confused, nothing was in the right place, the old carpet from the original hallway was on the ceiling, the red flower pot was floating and the paintings on the walls were twisted and turned at different angles.

Out of curiosity, she tried one of the doors, it was the biggest one. Inside there was a tiny, barely visible, yellow kitten. Angela felt a deep connection to the animal, so she took it on her journey. After this encounter, she opened more and more doors, hoping she'll find more adorable little animals, but all of them were empty, except one - the light at the end of the tunnel.

In that light there was a small green and blue house, inside awaited her family, but they were sad because the girl was nowhere to be seen. She was too big to fit inside, and the parents couldn't see her. Then the little kitten started to glow and grow and Angela to shrink. After a while she was small enough to enter. The family became really excited to see her, so they hugged her tightly.

This is the end of the story, but you might be wondering what happened to the kitten? She grew so big that it couldn't fit in the hallway anymore, so she jumped in outer space and curled up in a ball, becoming our sun.

And for Angela, well, her home turned out to be earth itself, and she was the core that held it together, so our orbit is the connection between her and the kitten, still remaining strong even in the infinite void that we call space.

by Alexandru Octavian Dinică,
Clasa a VIII-a C

MY ENGLISH PAGES

My Greatest Expectations

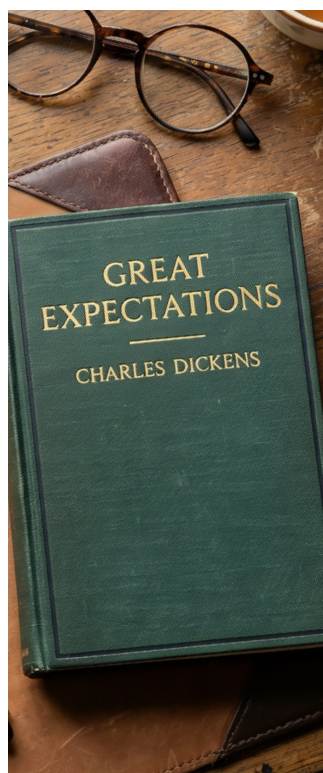
Life is full of surprises and unexpected things, but if I were to write about my life, it would be this. Just like Pip, I have dreams and plans that shape who I want to become. Some are small and easy, while others are big and hard to achieve, but that isn't going to stop me.

One of my dreams is to become a marine biologist because I love the ocean and I want to help protect marine life. I also hope to see the seven wonders of the world one day, because they show history, culture, and what people can create.

Another goal of mine is to learn new languages. When you learn a language, you can talk to more people and understand different cultures. I also think it is important to protect the environment, because the future of our planet depends on it.

Life is precious, and we should live it fully. As Henry James said, *"Live all you can. It's a mistake not to."* In the same spirit, Logan Huntzberger once said, *"People can live a hundred years without really living for a minute."* This reminds us that life should be meaningful, not just long.

by Andreea Sîrbu,
Clasa a VI-a C

I wrote this essay about the book "Great Expectations" to show my enthusiasm about the book and how much food for thought it has offered to me.

In "Great Expectations" by Charles Dickens, we follow Pip, a boy who grows up feeling like life owes him something more. He comes from nothing, but he constantly dreams of a life that feels brighter and better than his own. Pip wants to escape his past and believes that happiness is waiting for him if he just keeps moving forward.

When Pip meets Estella, everything changes. She makes him feel small and ashamed of his background, and that feeling lingers. It drives him to seek more money, more respect, and more attention. He starts pursuing the dream of becoming a gentleman, thinking that once he achieves this, everything will fall into place. He believes all the pain and struggle will finally make sense.

However, as Pip gains more, he feels increasingly empty. He leaves behind Joe, who always offered him real love and support. Pip thinks that success means severing ties with his old life, but this only leads to loneliness. His dream begins to feel burdensome, like something he must carry rather than something that elevates him.

As the story unfolds, Pip slowly comes to the realization that he has been chasing the wrong idea of happiness. Wealth and status did not fix his problems; they merely concealed the truth. The people he thought cared about him did not show the same concern as Joe always did. This realization hits him hard.

By the end, Pip understands that happiness isn't found at the top or in the approval of others. It comes from being genuine, caring for others, and accepting who you are, even when you're not perfect. Dickens illustrates that dreaming is powerful, but losing yourself in that dream can ultimately break you.

"Great Expectations" explores the desire for more and the pain that accompanies it. Pip's journey resonates because everyone seeks a better life. The story reminds us that happiness isn't something you achieve one day; it's something you build by staying true to yourself.

by Tudor Nițe,
Clasa a VI-a C

TODAY'S QUESTION

Is a cat the right pet for you?

The joy of living with animals

A dog putting its head on your lap to have its ears stroked gets some lovely affection, but the human who's feeling those velvety ears of a cat or kitten and looking into those incredibly stunning eyes gets a lot back to.

Unfortunately, humans don't always know how to do the right thing for their cats. Pets don't get to decide who buys them or how they are cared for. But for them, we are all they know. For some of us, they are just a chapter.

On another note, the joy of fluffy, or hairless paws in your home comes with a secondary, less looked-into, more serious tone. In light of the fact that cats are often praised for being a low-maintenance pet, they still have needs we must not neglect or go around. So, how do we do that?

Don't forget...

Cats, similarly to us, need nutrients and certain vitamins in order to live a healthy life, such as vitamin E, A and B for good fur shine and in order to prevent that annoying, rapid, hair loss, omega 3 for their skin, vitamin D for their teeth and bones and a few other nutrients. In addition, some cats need vitamin supplements during spring and autumn!

On the other hand, cats used to be wild cats, and traces of that past can still be seen in their behavior today. Even the most affectionate house cat may suddenly scratch or pounce, acting on instinct rather than intention. Their natural drive to hunt remains strong, which is why they chase toys, insects, or anything that moves. Some cats enjoy

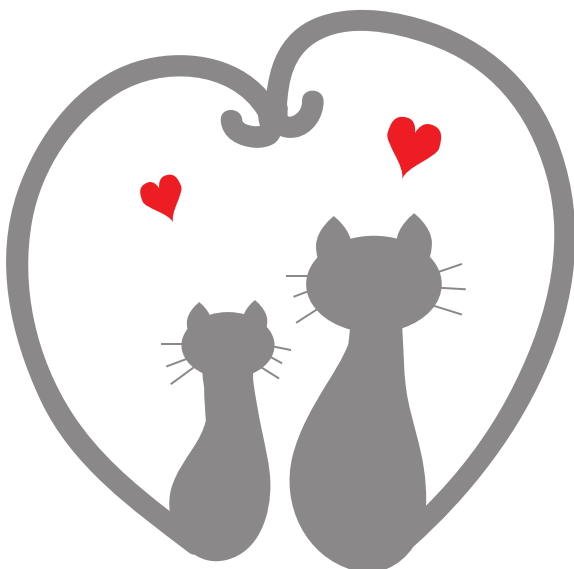
having hunting buddies, especially in multi-cat households, while others prefer to act alone, just like their wild ancestors. Because of this, owners should expect these behaviors and understand that they are not signs of aggression, but expressions of a cat's true nature.

Cats depend on us for safety, comfort, and health, so it is our responsibility to protect them from pain and disease. Regular vet visits help prevent illnesses and catch problems early, while vaccinations keep dangerous infections away. A balanced diet and clean environment also support their wellbeing. Cats often hide pain, so careful attention to changes in behavior is important. Protecting them is not only about treatment, but also prevention and daily care. By keeping them safe, we ensure they live longer, happier lives, and we strengthen the bond of trust and love we share with them every day.

Is a cat the right pet for me?

Deciding if a cat is the right pet for you means thinking honestly about responsibility. Vet bills can add up quickly, from routine checkups to unexpected emergencies, so you need to be financially prepared. Time management is also important, as cats need daily feeding, cleaning, playtime, and attention, even if they seem independent. You should also consider how much you're willing to give up, such as freedom to travel or a perfectly tidy home. A cat can bring a lot of joy, but only if you are ready to commit to its needs and wellbeing every single day.

by Emma Cornei and Clara Sânziana Pandrea,
Clasa a VIII-a A

TODAY'S QUESTION

Is a dog the right pet for you?

I couldn't imagine my life without my dog.

I remember my first winter with my dog, Zen. I woke because Zen was licking my face and he was very curious, probably because of the white stuff covering all the trees and streets outside. Every single surface he could touch had been previously covered in snow. I quickly put my coat on, and, in a blink of an eye, I got out with Zen. He was very enthusiastic about the snow that had fallen that morning and the night before. He was rolling all over the snow and even took a bite occasionally. I could see the happiness in his eyes so to let him be happier I let him be free and ran a few times with him in the snow while jumping in it occasionally.

And that was one of the many reasons why anyone would want to have a pet dog, so now I will continue telling you more things you have to know before adopting a dog.

1. How it all started?

Well, first of all, my family and I decided to buy a dog when we started to look at dogs online on YouTube and watch cute videos with them and funny ones. Then it started to hit us all and made us want a dog. At first my family said that it would be a very good idea to buy one. Doing that would bring many responsibilities to me, the teenager of the family. I knew for a fact that it wouldn't be an easy task, but I promised them that I would take it very seriously and a few days later, they bought me one. The first day I saw him was one of the greatest memories that I've ever had. He was so calm, so peaceful and quite adorable - a three-month-old German Shepherd puppy and that is why I gave him his name: Zen.

2. Pets make us happy.

When you hear this, you might think you already know how it feels without even having any pets and thinking it's not something very special. BELIEVE ME! It is very special.

Having a pet, especially dogs, will make you feel like you are wanted by someone and they make you feel more special. As an example, from me and other dog owners when you are sad, they really make you feel better. While your parents tell you that you need to study more and focus on school. Your dog will come to you with a playful smile and a very energetic aura that might change you much more. If that doesn't help you, they understand it and just stay there with you without leaving your side for hours on end, maybe just standing there or sitting on your lap. But in other cases, you might be ok and they will always make you feel better with a ball in their mouth, inviting you to play with them or just might keep you healthy and running laps with you.

3. A serious consideration about dogs!!!

As my parents told me, with the dog big responsibilities come too. Now I'm going to tell you the downside of having a dog but also the best of best parts:

- You have to walk him 2-3 times a day or he would get very unhealthy because of the lack of sports and that is the only time he can go to the bathroom;
- Something very important is the food and its quality too. Because I have a dog that is very big and has some problems with stress, it needs some special food that treats him from hair loss.
- Another thing, as I said before, if you leave your dog alone for a long time, he will keep getting more stressed and as an example, Zen loses his hair and He might also experience some other very serious health problems, and you must definitely see the vet.

4. They weren't always our pets!

Dogs used to be wolves, therefore they still exhibit their normal behaviour in subtle, but important ways. Even after domestication, many instincts from the gray wolf remain.

For example, dogs are naturally social and often seek constant companionship, reflecting their pack origins. They also communicate through body language, tail position, posture, and sounds, just like wolves once did in the wild. Behaviour like chasing objects or barking at strangers is linked to hunting and territorial instincts.

Although dogs have adapted to living with humans, and they have become more friendly and highly responsive, their core behaviour is still shaped by their ancestry. Understanding this helps people train and care for them more effectively and for the longest time possible. It's the beginning of the most beautiful and the longest friendship in the history of mankind!

by Vlad Bârlădeanu and Andrei Trandaf,

Clasa a VIII-a A

UN PAYS...

Malte

Malte se situe au cœur de la Méditerranée, à égale distance de chacune de ses rives nord et sud, est et ouest. Archipel africain par sa proximité avec les côtes tunisiennes et libyennes, il est également européen et membre depuis 2004 de l'Union, dont il est le plus petit (316 km²) des États et le moins peuplé (563450 habitants). convoitée par tous, depuis toujours, pour sa situation stratégique, Malte est un musée vivant de l'histoire méditerranéenne.

Malte entraîne ses visiteurs aux confins de l'histoire, avec des sites mégalithiques parmi les plus anciens du monde, placés sur la liste du Patrimoine mondial par l'Unesco. De l'Empire romain à l'époque contemporaine, l'île vécut une longue série d'occupations, de libérations et de riches échanges de tous ordres, entre les Maltais et les autres peuples. Le patrimoine architectural et artistique remarquable témoigne de cette histoire parfois violente. L'arrivée de l'ordre des Hospitaliers de Saint-Jean de Jérusalem au 16e s. déclencha une formidable campagne de constructions au triple caractère militaire, religieux et décoratif. Multinational, avec ses huit « langues », l'Ordre irrigua Malte de l'or des chevaliers et des exigences artistiques de ces Français, Italiens, Anglais, Espagnols, Allemands et Portugais. Du Grand Siège de 1565 aux violents combats de la Seconde Guerre mondiale, Malte a joué un rôle clé qui ne laissera aucun visiteur insensible.

Ce riche passé permet aujourd'hui à Malte d'affirmer une identité singulière aux multiples facettes : la seule langue sémitique d'Europe, avec un alphabet latin; un long passé d'échanges avec l'Italie, si proche qu'on peut apercevoir la Sicile quand le temps est très clair; le souvenir de la domination britannique, encore palpable dans le code de la route et l'appartenance au Commonwealth; la pérennité de traditions séculaires qui s'expriment dans les fêtes votives et

religieuses, auxquelles participe toute la population, et qui culminent dans des feux d'artifice insensés.

L'île principale présente deux visages, selon que l'on visite le nord avec son front de mer aménagé, urbanisé, ses beaux hôtels, ses magasins à la mode, ou le sud sauvage avec ses falaises, ses petits ports de pêche, ses fermes ancestrales. Que l'on s'y rende en été ou en hiver, on découvre au choix le règne minéral, avec ces longs murs qui protègent des enclos bordés de figuiers de barbarie ou de palmiers, ou le règne végétal, dont l'éclosion printanière, dès janvier, transforme les étendues sauvages de l'île en jardin odoriférant, piqué de fleurs sauvages. Malte, c'est aussi Gozo, île proche à la fois semblable (quelques villes portent le même nom) et différente, moins urbaine et plus nature, avec ses salines antiques et actuelles, ses plages de rochers ou de sable, villégiature pour les Maltais qui y passent leurs week-ends ou leurs vacances et que les plongeurs ne se lassent pas de fréquenter. Avec ses airs d'île au trésor, Comino, rocher balayé par les vents, se prête au farniente comme aux aventures imaginaires.

...UNE PERSONNALITÉ

Jean Parisot de La Valette

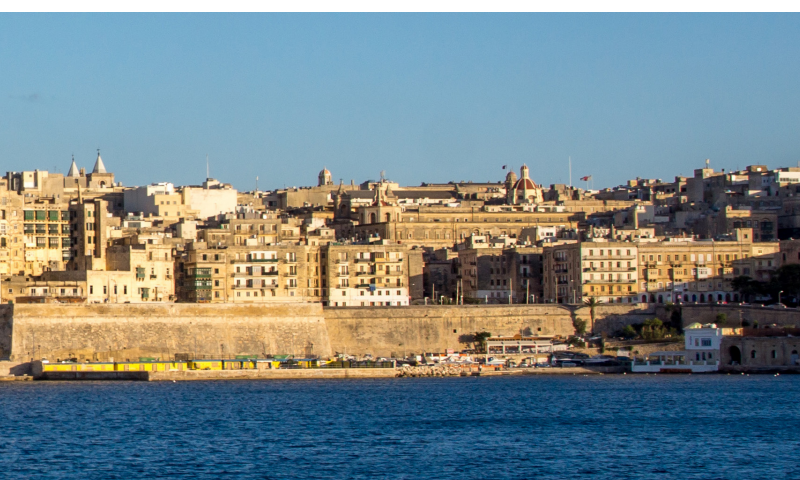
Né au château de Labro dans le Quercy (en France), Jean Parisot de La Valette (1494-1568) rejoignit l'ordre de Saint-Jean à 20 ans. Fait prisonnier par Dragut (Torgut Reis), il fut galérien pendant trois ans jusqu'au paiement de sa rançon. Il fut ensuite nommé gouverneur de Tripoli (jadis propriété de l'Ordre), puis général des galères, avant d'être élu Grand Maître à l'âge de 63 ans.

Il fallait à l'Ordre, menacé par Soliman le Magnifique, un chef autoritaire, homme de foi, aux qualités militaires incontestées. Intelligent et d'un courage exemplaire, La Valette, qui s'était déjà battu à Rhodes contre les Ottomans, sera le héros vainqueur du Grand Siège en 1565. Trois ans plus tard, il s'éteint après avoir posé la première pierre de la ville-forteresse qu'il a mise en chantier et qui portera son nom. Il est enterré dans la crypte de la co-cathédrale St-Jean où l'on peut voir son gisant.

La Valette n'est pas seulement le plus beau fleuron de Malte, c'est aussi une des plus grandes villes fortifiées au monde. Voulu par le Grand Maître français, Jean de La Valette, juste après le Grand Siège de 1565, elle est la première ville construite sur plan, dessiné par l'architecte Francesco Laparelli (architecte de Cosme de Médicis). La construction de ses solides défenses devait protéger à jamais l'archipel de la menace des Turcs.

Son découpage géographique, qui évoque Manhattan, ainsi que sa petite superficie, empêchent que l'on s'y perde. Faute de temps, l'architecte n'ayant pas réussi à niveler cet éperon rocheux, la ville présente une succession de montées et de descentes, d'escaliers, bordés par de magnifiques demeures de pierres dorées, ornées de balcons, au rez-de-chaussée transformé parfois en boutique. Bordée par la mer sur trois côtés, La Valette ménage une échappée sur la Méditerranée de la plupart des rues où les chats paresseux et les scènes de vie spontanées ajoutent au charme des lieux.

Clara Sânziana Pandrea, Clasa a VIII-a A

SPORTUL MINȚII

Șahul

OLIMPIADA NAȚIONALĂ A SPORTULUI ȘCOLAR: ȘAH - 29.01.2026

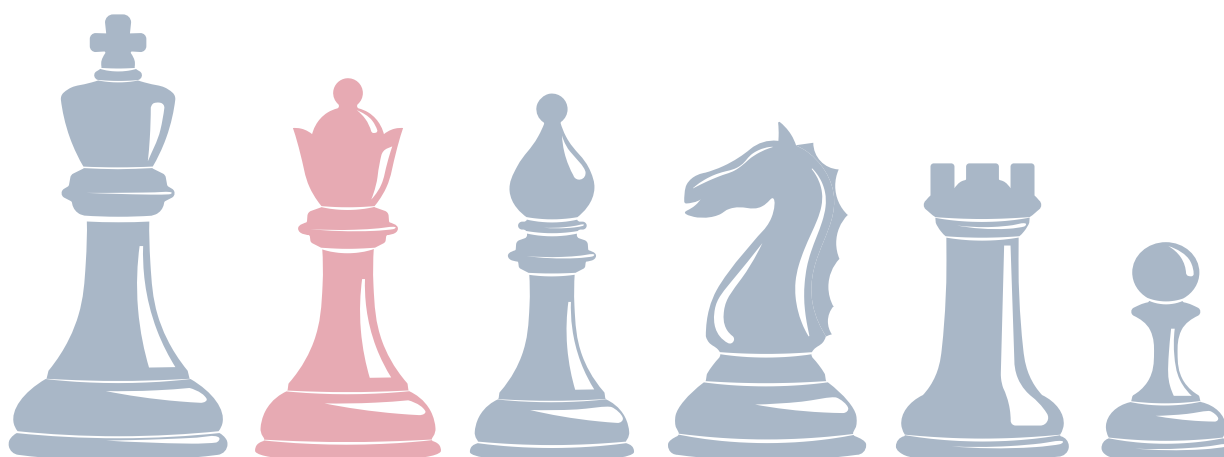
Ziua concursului de șah a fost una foarte specială. Au participat 29 de băieți și două fete, care au avut posibilitatea să-și demonstreze abilitățile pentru sportul „minții”, devenit unul dintre jocurile preferate, după cum se deduce prin numărul mare de participanți din școală.

S-au întrecut ca-n orice competiție, cu emoții și cu hotărârea de a arăta că sunt buni, iar câștigătorii au fost Sava Natalia Maria (clasa a VI-a C) și Busini Marco (clasa a VIII-a A), care au reprezentat școala noastră la etapa pe sector.

13.02.2026, etapa pe sector, desfășurată la Școala Gimnazială „Pia Brătianu”
Sava Natalia Maria (clasa a VI-a C) a obținut locul I și va reprezenta Sectorul 1 (fete) la Etapa Națională din 22-24.05.2026, ce se va desfășura la Iași, iar Busini Marco (clasa a VIII-a A) a obținut locul al II-lea, băieți/Sectorul 1.

Felicitări participanților și succes **Nataliei la Etapa Națională!**

Daria Lazăr,
Clasa a VII-a C

SUPEREROI ÎN SPORT

Emanuel Cățe

Emi Cățe este cel mai valoros jucător român de baschet din noua generație, un uriaș de 28 de ani și 2,06 metri.

A ajuns să practice baschetul oarecum întâmplător. A jucat tenis de câmp de la 6 la 12 ani, însă în 2009 familia s-a mutat într-un cartier nou, iar Emi a schimbat școala și sportul: „Pur întâmplător am ajuns la baschet într-a V-a, când m-am mutat la Colegiul „Gheorghe Lazăr”, unde mulți colegi jucau baschet și unde era o adevărată cultură pentru acest sport. Aveam un teren foarte bun, cu două coșuri în curtea liceului.” Doi colegi de clasă care făceau baschet l-au convins să meargă și el. Uite așa i s-a schimbat destinul!

Unul dintre primele rezultate a venit pe terenul de 3x3, în anul 2011, când Emi avea 14 ani și era junior la Dinamo CSS 6 București.

Atunci a participat la campionatul World Children Games de la Ankara, din Turcia, și a câștigat, împreună cu naționala de juniori a României, medalia de aur.

Chiar dacă succesul în baschet era din ce în ce mai evident, Emi nu s-a îndepărtat niciodată de școală: „Am combinat sportul cu școala. A fost un an foarte dificil cu admiterea la liceu, dar m-am descurcat. A fost cumplit de greu să le combin pe ambele, însă a fost un pas extrem de important și mă bucur foarte mult că m-am ținut de școală. Recomand generațiilor tinere să găsească neapărat o soluție să împace sportul cu școala. Pe parcursul carierei te dezvolti în ambele direcții, și pe partea personală, și pe partea de baschet. Nu poți să fii doar un simplu baschetbalist. Niciuna nu merge fără cealaltă!”, explică Emi din proprie experiență.

Oficial a fost remarcat la Campionatul European sub 16 ani de la Sarajevo, Bosnia-Herțegovina din 2013, când a primit o ofertă de la Real Madrid. A fost testat și acceptat de marele club din capitala Spaniei, impresionându-i pe tehnicienii clubului la antrenamente.

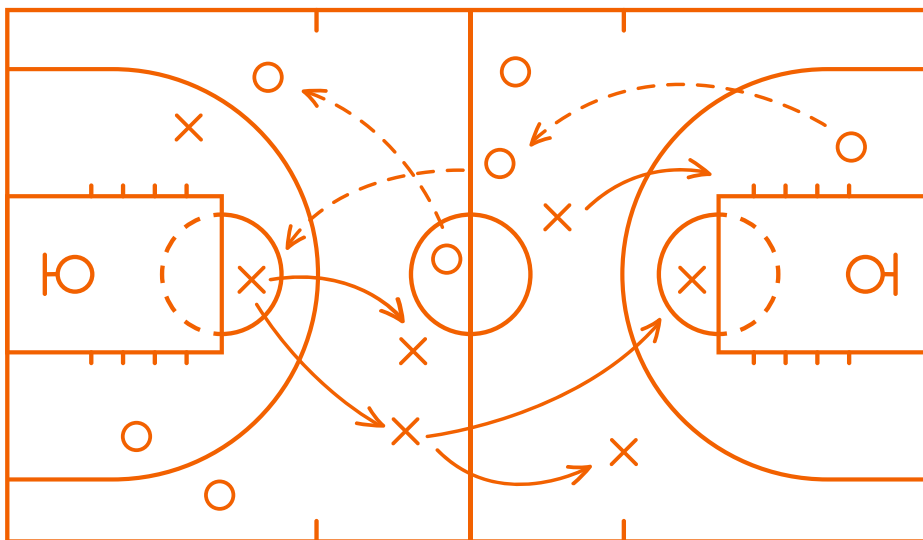
Când a semnat contractul cu Real Madrid declara: „Îmi aduc aminte când antrenorul Igor Georgiev m-a convocat să particip la antrenamentele naționalei U16, deși aveam doar 14 ani. Mi-a spus că într-o zi voi ajunge să joc la un club faimos. Nu l-am crezut, dar am muncit din greu și am dat totul la antrenamente și la meciuri. Acum munca mea este recompensată.”

La Real a fost coleg cu Luka Dončić, s-a maturizat și a învățat multe lucruri despre viață și

SUPEREROI ÎN SPORT

Emanuel Cățe

despre baschet. De asemenea, împreună cu Real a ocupat locul doi în cel mai puternic turneu de juniori din Europa, Nike International Junior Tournament.

Emi își amintește de perioada petrecută la clubul din Spania, despre faptul că acolo se respectă un ritm foarte strict, programul este stabilit de la 7 dimineața la 11 seara. Despre cum mergea la școală alături de copii spanioli care nu făceau sport de performanță și trebuia să muncească pentru a fi la același nivel cu ei: „*Mi-a plăcut foarte mult. Am avut 2 ani foarte grei, cu programul la minut și cu multe meciuri. Am învățat extrem, multe lucruri noi, atunci mi-am schimbat comportamentul, ceva ultrabenefic pentru cariera mea. Aplic și azi tot ce am deprins atunci: ce fac cu o zi înainte de meci, cum abordez stilul de antrenament, mentalitatea de meci, stilul de viață, totul*”.

În 2022, Emi Cățe a plecat din Spania pentru a se alătura proiectului sportiv de la U-BT Cluj-Napoca, considerând această mutare una potrivită pentru cariera sa, un „win-win situation” pentru el și pentru clubul clujean, fiind atras de seriozitatea și ambițiile echipei, chiar dacă avea opțiuni și din alte țări.

În cei doi ani petrecuți la U-Cluj, baschetbalistul s-a simțit ca acasă. Are, în tot ce face, o liniște cumva ardelenească și o imagine de good guy – de la freză la felul în care își ține tricoul în pantaloni sau lipsa tatuajelor. A cucerit publicul clujean, care iubește seriozitatea mai mult decât orice și înțelege cât de mult înseamnă gestul lui Emi de a se transfera din Spania în Liga Națională.

În încheiere, o să vă povestesc despre ultimul minut din prelungirile meciului U-Cluj cu Gran Canaria din 2024, meci pentru o calificare istorică în sferturile de finală la EuroCup.

Este finalul reprizei de prelungiri, scorul este 111 la 111, ultimul atac. Adam Mokoka ajunge sub panou și e cât pe ce să înscrie, dar mingea se lovește de inel. Emi Cățe câștigă duelul pentru recuperare și voleibalează mingea în coș, câștigând meciul în ultima secundă.

O nebulie de nedescris cuprinde Gran Canaria Arena. Toți coechipierii intră pe teren și îl iau pe sus pe eroul lor. În minutele de după meci, Emanuel Cățe este numit MVP al etapei, prima astfel de reușită a unui jucător român în EuroCup. La întoarcerea la Cluj, echipa e așteptată pe aeroport de numeroși suporterii, iar la următorul meci acasă, în micuța sală „Horia Demian”, câteva mii de fani strigă minute în șir numele lui Emi Cățe.

Pentru mine, Emi Cățe este un exemplu de ambiție și muncă.

Vlad Arsene, Clasa a V-a C

PASIUNEA CARE NE SCHIMBĂ

Baletul

În timpul liber, mă întorc mereu la balet, ca la un refugiu în care sufletul meu învață să respire din nou. Este locul unde uit de toate grijile, locul unde emoțiile nu mai au nevoie de cuvinte, pentru că baletul vorbește o limbă universală, fără granițe sau legi. Acolo totul este posibil, poți fi o zână, un fulg purtat de vânt sau învingător în lupta pentru nemurire.

Pentru mine, baletul nu înseamnă doar tutuuri vaporozes sau panglici roz legate atent pe poante, este un univers construit din disciplină, emoție și un vis arzător, este arta care mă ajută să rezist, să trăiesc, să evadesc și să îndur. Iar atunci când nu mai pot și durerea din vârful degetelor mă face să spun: „Stop!”, mă gândesc la cortina roșie care se ridică și la forfota publicului.

Am urmat această pasiune încă de mică, am renunțat, iar apoi m-am întors și mi-am promis ca, oricât de grea devine viața, să nu uit de sentimentele pe care mi le trezește, să nu uit de timpurile când

stăteam trează noaptea, așteptând următorul antrenament.

Am început baletul din dorința de a mă exprima și de a expune ce trăiesc, eram mică și timidă, nimeni nu putea scoate nici măcar două vorbe de la mine. Obişnuiam să iau telefonul tatălui meu pe ascuns și să mă uit la videoclipuri cu marile balerine ale lumii, analizând fiecare mișcare în detaliu, iar mai târziu încercând să le reproduc. După ceva timp eram convinsă ca vreau o carieră la operă, așa că le-am spus părinților, la ai mei 6 ani, despre dorința mea arzătoare să aud aplauzele oamenilor; m-au înscris imediat la cursuri de balet, iar acolo a început povestea mea.

După ce a început pandemia s-au încheiat cursurile pentru mine și a urmat o pauză pe care o regret până în ziua de azi, dar nu am lăsat regretele să mă împiedice și am început să reconstruiesc ce pierdusem de-a lungul pauzei. Eforturile mele, și desigur, ale profesoarelor cărora le sunt mai mult decât recunoscătoare, s-au arătat la concursul „Star Revolution”, unde am luat locul 2 alături de colegile mele cu care am împărtășit durerea de la orele de gimnastică, durere esențială în creșterea flexibilității, dar și a coordonării. Concursul s-a susținut la Auditoriumul Pallady, acolo emoțiile au fost la cote maxime, dar ne-am prezentat în fața juraților îndeajuns de bine încât să plecăm acasă cu un premiu și o bursă pentru susținerea cursurilor la o școală de balet generoasă.

Tot ce știu e că baletul face parte din mine și, dacă simți nevoia să te exprimi și să lași oamenii să-ți audă inima, vino aici, în refugiul meu, cine știe, poate va deveni și al tău.

Bianca Spulber, Clasa a VIII-a A

„Să dansezi înseamnă să depeni povești.” - Dorothée Gilbert

PASIUNEA CARE NE SCHIMBĂ

Scrisul

Îmi place să scriu. De fapt, nu m-am gândit niciodată la scris în felul ăsta, ca pe ceva ce plac sau displac, dar, în același timp, nu m-am gândit niciodată să fac orice altceva.

Cred că poveștile și punerea lor pe hârtie este cea mai apropiată definiție pe care o avem noi, oamenii, pentru magie, și nu aș îndrăzni să ratez această șansă.

Scriu de când eram foarte mică – probabil clasa a treia, sau probabil că nu îmi amintesc destul de clar cât să povestesc despre asta. Nu pot spune exact cum a început, pentru că nu pot localiza în timp acel moment. Atunci, erau doar gândurile mele, pe care le împrăștiam într-un caiet când refuzau să se așeze la locul lor. Erau povești mici și absurde, care continuă să existe cu scopul de a-mi aminti că am făcut progrese – de a-mi aminti de unde am plecat și spre ce mă îndrept. Nu scriu doar când am timp liber. Scriu atunci când mintea mea nu își mai găsește cuvintele, și de aceea îmi las degetele să hoinărească pe hârtie, așteptând ca un vers sau o frază specială să picure din ele, uimită atunci când asta chiar se întâmplă.

De multe ori, sunt frustrată că poveștile nu îmi ies așa cum mi le-am imaginat și de aceea scriu, ca să îmi dovedesc mie însămi că pot. De cele mai multe ori, însă, cuvintele mă trădează și eu le privesc pierdută, știind că nu mă pricep să le pun unul lângă celălalt astfel încât să sune bine. Acesta este micul meu secret – se pare că am reușit să îi conving pe ceilalți în mod contrar; și nu vreau să le cutremur părerea.

Sub îndrumarea doamnei profesoare de română am început să particip la concursuri și premiile au început să apară, spre surpriza mea. Astfel, am cunoscut oameni minunați, care m-au împins și m-au inspirat să îmi depășesc limitele.

Sunt fericită că am terminat „*Anul perseidelor*”, romanul meu de suflet și de debut, care va fi publicat în mai 2026.

Este o poveste despre bine și rău, despre stele și maci. Lumină și absența ei, pirați și dragoni. Și tot ce îmi doresc este ca voi, cititorii, să vă bucurați de ea la fel de mult cât m-am bucurat eu să o scriu. A fost un proces lung, recunosc; uneori, aș fi vrut să renunț, să șterg tot, să abandonez ideea pe care nu știam să o transpun în cuvinte, dar timpul a trecut și acum sunt fericită să spun că voi pregăti volumul doi din aceeași serie!

Dacă acum cinci luni aș fi văzut manuscrisul romanului așa cum este el azi, nu aș fi crezut că e al meu, nici în ruptul capului. Privind în urmă, visul de a transforma mica mea poveste într-o carte adevărată a părut imposibil, și eu am fost inconștientă să cred în el.

Vă invit să gustați un pic din lumea lui Orion Salvini, în speranța că o veți îndrăgi destul cât să vă întoarceți acolo în scurtă vreme.

Clara Sânziana Pandrea, Clasa a VIII-a A

Anul perseidelor

(Fragment)

Vocile s-au stins, iar Orion a rămas din nou în dimensiunea sa liniștită. Nu își aminti să aibă vreun vis, dar o lumină difuză, aurie și delicată, îl veghe clipă de clipă. Nu era singur. Poate că murise, și avea să îi întâlnească pe Zei – Distortus, Leocadian și pe mama lui. Poate că asta așteptase tot timpul, de fapt. Poate că nu avea să mai fie mângâiat de soare, dar avea să viziteze toate acele stele care îi purtau numele.

Lumina aurie era mai mult decât o prezență. O perseidă pe care își pusese vreo dorință, cândva, și se întorcea la el să îi amintească ce naiv a fost. Lumina tragică specifică unei stele în cădere liberă. *Sau poate era doar culoarea speranței lui - istoria pe care încerca disperat să nu o repete.*

— *Chiar mă întrebam când te trezești. Orion clipi. O lumină puternică îi intră în ochi, așa că îi închise la loc. Chiar și cu ei strânși, recunosc vocea prințesei pe care obișnuia să o deteste.*

Clara Sânziana Pandrea

ANIVERSĂRI CULTURALE

Cezar Petrescu (1 decembrie 1892)

Cezar Petrescu s-a născut într-o perioadă în care cultura română era în plină dezvoltare. A fost romancier, nuvelist și publicist, fiind considerat unul dintre cei mai importanți scriitori ai perioadei interbelice.

A urmat studiile de Drept la Iași, însă nu a profesat în acest domeniu, alegând să-și urmeze adevărata vocație: literatura și jurnalismul.

Încă din tinerețe, a fost atras de scris și a colaborat la numeroase publicații importante, unde și-a format stilul și și-a exprimat ideile despre societate, cultură și oameni. Activitatea sa jurnalistică i-a influențat profund opera literară, oferindu-i o perspectivă realistă și atentă asupra vieții.

Cezar Petrescu s-a remarcat printr-o operă vastă și diversă, care include romane psihologice, sociale și istorice, dar și literatură pentru copii. Printre cele mai cunoscute opere se numără „Fram, ursul polar”, o poveste emoționantă despre viața unui urs polar crescut în captivitate și despre dorul său de libertate, și „Întunecare”, un roman care prezintă experiențele și transformările unor personaje pe fundalul Primului Război Mondial.

Prin stilul său clar și expresiv, Cezar Petrescu a reușit să atragă atât cititorii tineri, cât și pe cei maturi. Scrierile sale rămân actuale prin temele abordate și prin modul în care reflectă trăirile umane.

Cezar Petrescu a murit în anul 1961, însă opera sa continuă să fie citită și apreciată și astăzi, reprezentând o parte importantă a literaturii române.

CITATE DE CEZAR PETRESCU:

1. „Împrejur, cât vedeai cu ochii, se întindea pustiul alb al ghețurilor. Nici un copac, nici o vietate. Doar întinderile nesfârșite de zăpadă, peste care bătea vântul aspru al Nordului.” („Fram, ursul polar”)

2. „Omul fuge de sine însuși și nu se poate ascunde nicăieri.” („Întunecare”)

3. „Oamenii trec unii pe lângă alții fără să se cunoască, fără să se înțeleagă. Fiecare își poartă în taină povara sufletului, mai apăsătoare în mijlocul mulțimii decât în singurătate.” („Calea Victoriei”)

Emma-Cristiana Popa, Clasa a VIII-a A

ANIVERSĂRI CULTURALE

Oscar Han (3 decembrie 1891)

Oscar Han este unul dintre cei mai importanți sculptori români ai secolului al XX-lea. Încă din copilărie, Han a arătat un talent deosebit pentru desen și modelaj, ceea ce l-a determinat să urmeze studiile la Școala de Belle-Arte din București, unde s-a format în spiritul artei moderne și al tradiției sculpturale europene. Han a fost cunoscut mai ales pentru busturile și statuile sale, care se remarcă prin realism, expresivitate și atenția la detalii. Sculpturile sale nu surprind doar trăsăturile fizice, ci și emoțiile și personalitatea celor reprezentați.

Artistul a făcut parte din „Grupul celor patru”, alături de artiști importanți, printre care și pictorul Nicolae Tonitza, contribuind la promovarea artei moderne românești și la dezvoltarea unui stil propriu. Han a reușit să combine tradiția sculpturală cu influențele moderne, creând opere care rămân relevante și astăzi. Printre lucrările sale cele mai cunoscute se numără busturi de mari personalități și monumente publice care se află în diferite orașe ale țării.

Pe lângă tehnica impecabilă, Oscar Han a fost apreciat pentru sensibilitatea cu care reda emoțiile în sculptură. Fiecare lucrare a sa spune o poveste, fie că este vorba despre un politician, un artist sau un simplu cetățean care a avut o contribuție importantă

la viața comunității. Astfel, arta lui Han devine nu doar vizuală, ci și emoțională, conectând privitorul cu istoria și cultura românească.

Oscar Han a murit în 1976, lăsând în urmă o moștenire artistică impresionantă. Astăzi, sculpturile lui continuă să inspire generații de artiști și iubitori de artă, amintindu-ne de puterea artei de a da viață materialului și de a păstra amintirea oamenilor în timp.

Curiozități despre Oscar Han:

1. Oscar Han a avut numeroase comenzi primite din partea familiei regale a României, inclusiv statuia Regelui Carol I din curtea Castelului Peleş (1933).

2. Criticii l-au descris ca fiind un „modelator desăvârșit”, iar prietenul său, Nicolae Tonitza, l-a considerat un novator.

Opera sa se distinge prin rigurozitate, volume pline și o structură aproape arhitecturală, chiar și în piesele de mici dimensiuni.

3. Pe lângă sculptură, a scris cărți și monografii despre artă, contribuind la teoria artistică a vremii sale.

4. În timpul Primului Război Mondial, a fost detașat pe lângă Marele Stat Major (alături de alți artiști precum Ion Jalea) pentru a immortaliza scenele de luptă și suferința soldaților.

Emma-Cristiana Popa, Clasa a VIII-a A

Statuia Regelui Carol I din curtea Castelului Peleş (Sinaia)

ANIVERSĂRI CULTURALE

John Ronald Reuel Tolkien (3 ianuarie 1892)

John Ronald Reuel Tolkien, cunoscut în lume ca J.R.R. Tolkien, a fost unul dintre cei mai influenți scriitori și lingviști ai secolului al XX-lea, fiind celebru mai ales pentru romanele sale de fantezie, cum ar fi „Hobbitul” și „Stăpânul Inelelor”. Tolkien nu a creat doar povești, ci lumi întregi, cu istorie, culturi, limbi și legende proprii.

Tolkien a studiat limbi clasice și literatura engleză la Universitatea din Oxford, unde mai târziu a devenit profesor de limba engleză veche. Dragostea sa pentru mituri, legende nordice și povești medievale l-a inspirat să creeze universul fascinant al Pământului de Mijloc, populat de elfi, hobbiți, vrăjitori și alte ființe fantastice.

Cartea „Hobbitul”, publicată în 1937, a fost un succes imediat, captând imaginația cititorilor cu aventurile lui Bilbo Baggins și cu lumea magică a Pământului de Mijloc. Însă opera sa majoră, „Stăpânul Inelelor”, scrisă între 1937 și 1949, l-a consacrat definitiv ca maestru al literaturii fantastice. Această trilogie complexă explorează teme precum prietenia, curajul, lupta dintre bine și rău și sacrificiul pentru o cauză mai mare.

Pe lângă talentul literar, Tolkien a fost și un lingvist pasionat, inventând limbi complete precum quenya și sindarin, limbi elfice care dau autenticitate

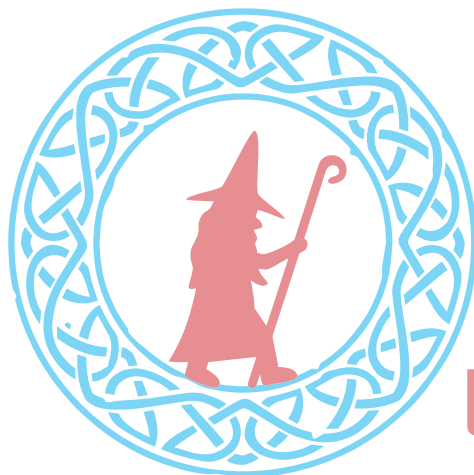
universului său. Munca sa nu se limitează la povești; ea este o adevărată creație de mitologie, cu legi, istorie și tradiții proprii.

J.R.R. Tolkien a murit pe 2 septembrie 1973, în Bournemouth, Anglia, dar moștenirea sa continuă să fascineze milioane de cititori din întreaga lume. Opera sa a inspirat filme, jocuri, benzi desenate și o întreagă cultură populară dedicată lumilor fantastice.

Tolkien ne amintește că imaginația nu are limite și că o poveste bine spusă poate dăinui peste generații.

„De la adăpostul pelerinei lui Gandalf, Pippin privi afară. Se întrebă dacă era cu adevărat treaz ori încă mai dormea, cufundat în acel vis repede schimbător în care căzuse de când începuse marea călătorie călare. Lumea întunecată trecea cu repeziciune pe lângă ei, vântul șuiera cu putere în urechile lui. Nu zărea altceva decât stele rotitoare și, departe, în dreapta, umbre uriașe desenate pe cer, acolo unde munții de la Miazăzi rămâneau în urmă. Somnoros, Pippin încercă să socotească în minte ceasurile și etapele călătoriei lor, dar memoria îi era amorțită, nesigură.” („Stăpânul inelelor”)

Emma-Cristiana Popa și Ana Maria Podoabă,
Clasa a VIII-a A

Hobbit

ANIVERSĂRI CULTURALE

Wolfgang Amadeus Mozart (27 ianuarie 1756)

Wolfgang Amadeus Mozart s-a născut în Salzburg, Austria, într-o familie în care muzica era parte din viață. Tatăl său, Leopold Mozart, era muzician și profesor, și a recunoscut imediat talentul extraordinar al fiului său. La doar trei ani, Wolfgang cânta la clavecin, iar la cinci ani compunea deja primele sale lucrări. Copilăria sa a fost marcată de studii intensi al muzicii, dar și de turnee prin Europa, unde a fost prezentat curților regale și a uimit publicul cu virtuozitatea sa.

Mozart a compus peste 600 de lucrări în toate genurile muzicale: simfonii, concerte pentru pian și orchestră, opere, sonate și muzică de cameră. Cele mai cunoscute opere ale sale, precum „Nunta lui Figaro”, „Don Giovanni” și „Flautul fermecat”, continuă să fie interpretate în săli de concerte din întreaga lume. Muzica sa este apreciată pentru armonia perfectă, expresivitatea emoțională și capacitatea de a surprinde toate nuanțele sufletului uman, de la bucurie și veselie, la melancolie și dramatism.

Pe lângă talentul de compozitor, Mozart a fost un pianist și dirijor desăvârșit. A călătorit mult prin Europa, cântând în fața regilor și a curților regale, și era cunoscut pentru abilitatea sa de a improviza muzică complexă pe loc. Stilul său combină

perfectiunea tehnică cu emoția pură, iar lucrările sale au inspirat generații întregi de muzicieni și iubitori de muzică.

Wolfgang Amadeus Mozart a murit la doar 35 de ani, dar a lăsat o moștenire artistică impresionantă. Muzica sa rămâne un simbol al geniului, al frumuseții și al puterii de a emoționa oamenii indiferent de timp sau loc.

Opera lui ne arată că talentul și pasiunea adevărată pot crea o lume ce dăinuie peste secole, iar fiecare notă muzicală devine o poveste care vorbește direct inimii.

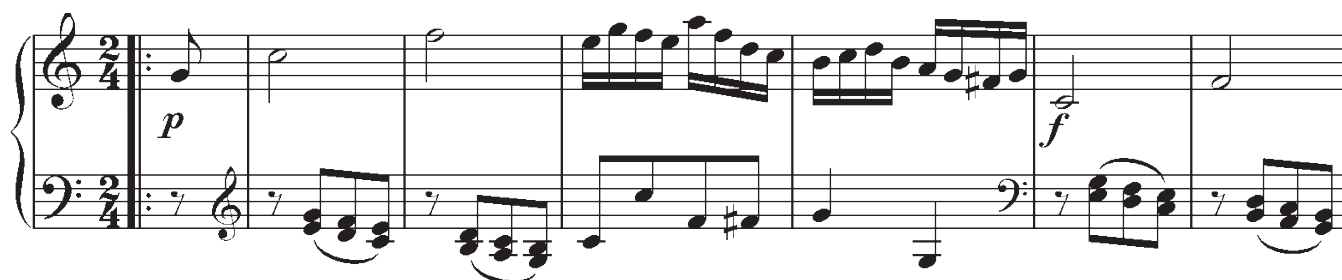
Curiozități despre Mozart:

1. La doar opt ani a compus prima sa simfonie.
2. Avea o memorie extraordinară și putea reproduce aproape orice lucrare ascultată.
3. Era pasionat de matematică și considera muzica drept o formă de matematică a sunetului.
4. Scrisa scrisori amuzante și jucăuse familiei, arătând că avea și un simț al umorului dezvoltat.
5. Chiar dacă a fost celebru, Mozart a dus o viață modestă și s-a confruntat adesea cu probleme financiare.

Emma-Cristiana Popa și Ana Maria Podoabă,
Clasa a VIII-a A

Piano Sonata No. 1

ANIVERSĂRI CULTURALE

Marin Sorescu (29 februarie 1936)

Marin Sorescu este considerat unul dintre cei mai mari scriitori români contemporani; poet, dramaturg, prozator, eseist și traducător, a fost cunoscut în timpul vieții pe aproape toate continentele planetei.

A publicat primul său volum „Singur printre poeți”, în 1964 și de atunci a impus un stil degajat, ușor ironic, fantezist (care atenuează reflecția gravă), deconcertant, de multe ori feroce în profundul său simț critic. Printre volumele cele mai cunoscute se numără „Poeme” (1966), „Tușiți” (1970), „Suflete, bun la toate” (1972), precum și ciclul de 4 volume intitulat „La liliaci” (1975, 1977, 1980, 1988), un univers poetic construit pornind de la un cimitir ce poartă acest nume.

Ca dramaturg, Sorescu este autorul unei capodopere, „Iona”, care împreună cu alte piese ale sale, figurează în repertoriul multor teatre din lume. Aceasta este o parabolă dramatică cu un singur personaj, un pescar, solitar, înstrăinat de ai săi, care își pune problema cunoașterii și a destinului, pentru a descoperi absurdul.

Piesele sale s-au bucurat de o primire excepțională, fiind traduse și reprezentate pe scene

din Paris, Zurich, Tampere, Berna, Copenhaga, Geneva, Napoli, Helsinki, Dortmund, Varșovia și Port-Jefferson.

Marin Sorescu s-a făcut remarcat și prin preocuparea pentru pictură și grafică, deschizând numeroase expoziții în țară și în străinătate.

Printre distincțiile primite de Marin Sorescu se numără: Premiul Academiei Române (1968, 1977); Medalia de aur pentru poezie „Napoli ospite”, Italia, 1970; Premiul Academiei Române pentru dramaturgie, 1970; Premiul „Le Muse”, acordat de Accademie delle Muse, Florența, 1978; Premiul Internațional de Poezie „Fernando Riello”, Madrid, Spania, 1983; Premiul Herder, acordat de Universitatea din Viena în 1991 pentru întreaga activitate; Premiul Uniunii Scriitorilor din România, (de șase ori, pentru poezie, teatru și critică literară).

„Mamă, mai naște-mă o dată! Prima viață nu prea mi-a ieșit. Cui nu i se poate întâmpla să nu trăiască după pofta inimii? Dar poate a doua oară... Tu nu te speria numai din atâta și naște-mă mereu.”

Camelia Stoenescu, Clasa a VII-a C

Am zărit lumină pe pământ

Și m-am născut și eu

Să văd ce mai faceți.

Sănătoși? Voinici?

Cum o mai duceți cu fericirea?

Mulțumesc, nu-mi răspundeți.

Nu am timp de răspunsuri,

Abia dacă am timp să pun întrebări.

ANIVERSĂRI CULTURALE

Pierre Auguste Renoir (25 februarie 1841)

Pierre Auguste Renoir a fost unul dintre cei mai importanți artiști ai secolului al XIX-lea și o figură centrală a curentului numit „Impresionism”. Prin stilul său luminos și temele pline de viață, Renoir a contribuit decisiv la redefinirea artei moderne.

Renoir s-a născut în Limoges, într-o familie modestă. În copilărie, a demonstrat talent artistic, iar în tinerețe a lucrat ca decorator de porțelanuri, unde și-a dezvoltat simțul pentru culoare și detaliu. Ulterior, s-a mutat la Paris pentru a studia pictura și a intrat în contact cu alți artiști tineri, printre care Claude Monet.

Renoir este recunoscut pentru utilizarea culorilor calde, a luminii naturale și pentru reprezentarea scenelor de viață cotidiană. Spre

deosebire de alți impresioniști, el a pus accent pe frumusețea umană, în special în portrete feminine și scene de socializare. Lucrările sale transmit adesea o atmosferă de bucurie, armonie și intimitate. Cele mai cunoscute opere ale sale se numără: „Bal du Moulin de la Galette” (1876), „Rose et bleu” (1881), „Jeunes filles au piano” (1892).

Opera lui rămâne extrem de apreciată în întreaga lume. Lucrările sale sunt expuse în marile muzee și continuă să inspire artiști și iubitori de artă. Prin abordarea sa optimistă și sensibilă, Renoir a lăsat o amprentă îndelungată asupra artei moderne.

David Tetic,
Clasa a VII-a C

Bal du moulin de la Galette
(Musée d'Orsay, Paris)

HAI(HUI) ÎN LUME

Constanța nu este doar cel mai mare oraș de pe litoralul românesc, dar este și unul dintre cele mai vechi orașe locuite din România. Oferă o combinație frumoasă de istorie antică, peisaje pitorești și atracții moderne.

Este situat în extremitatea de sud-est a României, la țărmul Mării Negre. La limita de nord a orașului se situează stațiunea Mamaia, plaja întinzându-se pe o lungime de 6 km, una dintre cele mai populare locații pentru turiști. Orașul a fost fondat în antichitate sub numele de Tomis, fiind un important centru comercial și cultural încă din perioada greco-romană.

De-a lungul timpului, Constanța a fost un

punct strategic pentru schimburile comerciale din regiune. Astăzi, turiștii pot descoperi aici muzee și clădiri istorice bine conservate.

Muzeul Național de Istorie și Arheologie prezintă istoria Dobrogei din paleolitic până în zilele noastre; acesta este adăpostit într-un edificiu tipic românesc, construit în 1921 pentru a fi primărie, rol pe care l-a îndeplinit până în 1977.

Edificul emblematic al orașului rămâne însă Cazinoul, construit chiar pe faleză în anul 1910 în stil Art Nouveau. O altă clădire importantă este Moscheea „Mahmud al II-lea”, realizată între anii 1910-1913, în semn de considerație pentru comunitatea musulmană din Constanța.

CONSTANȚA

CURIOZITĂȚI:

- Cazinoul este o emblemă a Constanței, un monument arhitectural ridicat pe faleza orașului între anii 1905 și 1910.
- Portul Constanța este principalul port al României și unul dintre cele mai importante la Marea Neagră, acoperind o suprafață totală de 3182 ha.
- În Cazinoul Constanța au fost realizate în 2007 scene din filmul „Tinerete fără tinerete”, regizat de Francis Ford Coppola.
- Numele orașului provine de la Constantiana, după sora împăratului Constantin cel Mare.

Antonia Marina Cherciu, Clasa a VII-a C

HAI(HUI) ÎN LUME

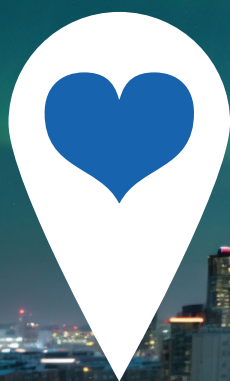
Laponia este localizată în nordul Europei și se întinde pe teritoriul a patru state: Norvegia, Suedia, Finlanda și Rusia, iar majoritatea teritoriului se găsește la nord de Cercul Polar. Este cea mai slab populată zonă a Finlandei, fiind ocupată de 3,4% din locuitorii săi.

Clima Laponiei este una subarctică, caracterizată prin ierni lungi, foarte reci, întunecate și veri scurte, dar surprinzător de calde și luminoase. Relieful Laponiei este caracterizat printr-un peisaj arctic, dominat de câmpii joase, mlaștini și numeroase lacuri, precum Lacul Inari din Finlanda.

Laponia este locuită de populația sami, un popor indigen cu tradiții și obiceiuri proprii. Cultura lor este strâns legată de creșterea renilor și de mediul natural înconjurător. De-a lungul timpului, această

regiune a reușit să își păstreze autenticitatea și farmecul specific nordului.

Laponia este o destinație ideală pentru o vacanță de iarnă datorită peisajelor frumoase de poveste, cu zăpadă din belșug și oportunități unice precum vizitarea Satului lui Moș Crăciun din Rovaniemi, safari cu snowmobilul și observarea aurorei boreale. În plus, turiștii pot experimenta activități tradiționale specifice regiunii. Plimbările cu sania trasă de reni sau câini husky sunt foarte populare. De asemenea, cazarea în igluuri de sticlă oferă o experiență unică de a admira cerul înstelat. Toate aceste activități transformă Laponia într-un loc de poveste, apreciat de vizitatori din întreaga lume.

LAPONIA

CURIOZITĂȚI:

1. În Laponia, numărul renilor este aproximativ egal sau chiar mai mare decât cel al oamenilor.
2. În timpul iernii, soarele nu răsare deloc timp de câteva săptămâni în zonele cele mai nordice, fenomen cunoscut sub numele de noaptea polară.
3. Vara, situația se inversează, iar soarele nu apune timp de peste 70 de zile.
4. Vizitatorii se pot bucura de plimbări cu sania trasă de husky, safari cu snowmobilul și vizite la hoteluri de gheață.

Antonia Marina Cherciu, Clasa a VII-a C

HAI(HUI) ÎN LUME

Chicago este unul dintre cele mai mari și mai importante orașe din Statele Unite ale Americii. Orașul se află în statul Illinois, pe malul sud-vestic al Lacul Michigan. Chicago este al treilea oraș ca populație din SUA și este cunoscut pentru zgârie-norii săi impresionanți, cultura diversă și istoria sa bogată.

Orașul este considerat unul dintre locurile unde s-a dezvoltat arhitectura modernă, fiind celebru pentru clădirile sale foarte înalte și pentru panorama spectaculoasă a orașului. Printre cele mai cunoscute atracții se numără Willis Tower, unul dintre cei mai

faimoși zgârie-nori din lume, precum și Millennium Park, unde se află celebra sculptură Cloud Gate.

Chicago este, de asemenea, un important centru cultural, economic și artistic. Orașul găzduiește muzee renumite, teatre și numeroase festivaluri. De-a lungul râului Chicago se pot face plimbări cu barca pentru a admira arhitectura orașului, iar pe malul lacului se întind plaje și parcuri mari.

Datorită energiei sale urbane, diversității culturale și numeroaselor atracții, Chicago este una dintre cele mai populare destinații turistice din America de Nord.

CHICAGO

CURIOZITĂȚI:

1. Chicago este supranumit „Windy City” (Orașul vânturilor).
2. Primul zgârie-nori din lume a fost construit aici în anul 1885.
3. Orașul este renumit pentru un preparat local celebru: Chicago-style deep-dish pizza.
4. În Chicago se află unul dintre cele mai mari acvarii din lume, Shedd Aquarium.

Antonia Marina Cherciu, Clasa a VII-a C

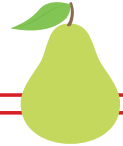

SĂ MAI ȘI RÂDEM!

Râsul este cel mai bun medicament

- Dacă te doare dintele acela, trebuie să mergem la un dentist.
Sper că nu ți-e frică.
 - Nu, tăticule.
- Așa te vreau, curajos. Să știi că dentistul nu-ți face nimic!
- Dacă e așa, ce rost mai are să-l deranjăm?

Problemă de matematică: Dacă am cinci banane într-o mână și cinci pere în cealaltă, de ce nu am cumpărat o pungă?

- La ora de sociologie:
- Numim hoț pe cel care ia proprietatea altuia, explică profesorul. Bulă, tu nu ești atent!
 - Ba da, domnule profesor.
 - Atunci spune-mi, ce aș fi eu dacă ți-aș scoate din buzunar 1000 de lei?
 - Vrăjitor, domnule profesor!

- Doamna învățătoare, poate fi cineva pedepsit pentru un lucru pe care nu l-a făcut?
 - Nu.
- Atunci, vă rog să nu mă pedepsiți, fiindcă nu mi-am scris tema pentru astăzi.

- Bună ziua!
- Bună ziua, domnule polițist!
- Dumneata, tinere domn, pe gheața asta conduci cu 80 km pe oră?
Vrei să ajungi la spital?
 - Da!
- Bravo, frumos răspuns! Ești șmecher?
 - Nu! Sunt doctor!

- Ora de geografie:
- Ionel, te-ai pregătit pentru azi?
 - Da, domn' profesor.
 - Atunci spune-mi unde sunt Munții Apuseni!
 - La pagina 98, domn' profesor.

Andrei Trandaf și Andrei Ivan,
Clasa a VIII-a A

- Ionel, ți-am mai zis să nu mai mănânci prăjituri, că nu sunt sănătoase!
- Mănânc, fiindcă doctorul mi-a zis că sunt sănătoase!
- Care doctor, Ionel?
 - DR. Oetker.

DE PE

(și nu numai) adunate

1. Pasărea colibri poate bate din aripi de 80 de ori pe secundă, iar atunci când dă din aripi o face în forma cifrei opt.

2. Șarpele zburător, numit și șarpele auriu de copac, își poate întinde coastele pentru a plana de la un copac la altul.

3. Unele specii de salamandă pot să-și regenereze membre și uneori chiar și unele organe.

4. Șopârla lui Isus (sau Basiliskul) este una dintre singurele specii de șopârlă care poate alerga pe apă.

5. Okapi sunt cele mai rare animale din lume, înrudite cu girafele. Au un gât puțin lung și dungi vizibile pe partea din spate a corpului pentru a se camufla bine în vegetație.

6. Axolotlul este un mormoloc de salamandă care este în ultimul stadiu de metamorfoză și vrea să rămână așa.

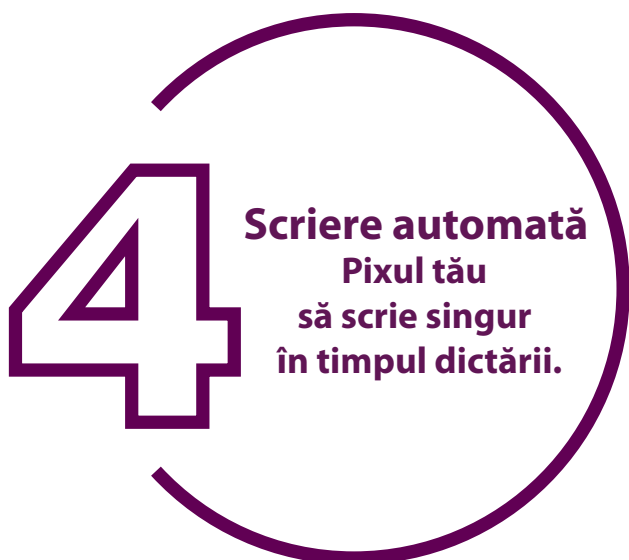
7. Broasca de sticlă are burta transparentă și i se pot vedea organele prin ea.

8. Chira polară este pasărea cu cea mai mare migrație din lume, care merge din Arctica până în Antarctica.

9. Papagalul gri african este cea mai inteligentă specie de papagal, care poate avea chiar conversații reale cu oamenii.

TOP 5

*Superputeri care
te pot ajuta la
școala*

Colectivul de redacție

„Aripi de Pajura” își dorește să fie oglinda vieții din școala noastră, un loc de întâlnire a tuturor elevilor care au ceva frumos de spus, care s-au evidențiat sau se evidențiază prin talent, seriozitate, îndemânare, ambiție; este un prilej ca toți cei talentați, într-un domeniu sau altul, să le arate și celorlalți de ce sunt capabili: creații literare, participarea la proiecte sau pur și simplu implicarea în viața școlii.

Mulțumim tuturor profesorilor și colegilor noștri care au contribuit cu materiale, fotografii, idei și propuneri.

Felicitări colectivului de redacție!

**Scanează cu telefonul
și ai acces la toate
numerele revistei
Aripi de Pajura!**

Nr. 14 / februarie 2026
Colectivul de redacție

Coordonator: prof. Iuliana Cîrje

Tehnoredactori:

Podoabă Ana Maria, Clasa a VIII-a A
Popa Natalia, Clasa a VIII-a A
Ene Petra, Clasa a VIII-a A
Popa Emma-Cristiana, Clasa a VIII-a A
Pandrea Clara Sânziana, Clasa a VIII-a A

Colectiv de redacție elevi:

Podoabă Ana Maria, Clasa a VIII-a A
Popa Natalia, Clasa a VIII-a A
Popa Emma-Cristiana, Clasa a VIII-a A
Ene Petra, Clasa a VIII-a A
Stoenescu Camelia, Clasa a VII-a C
Dumitriu Daria, Clasa a VII-a B
Trandafir Cristina, Clasa a VII-a C
Cherciu Antonia, Clasa a VII-a C
Lazăr Daria, Clasa a VII-a C
Pandrea Clara Sânziana, Clasa a VIII-a A

Colectiv de redacție cadre didactice:

Georgeta Loredana Marin, informatician
Ana Maria Butnaru
Constanța Stanciu
Mihaela Carmen Udriște

Profesori coordonatori:

Raluca Mihaela Milescu
Elena Iorgulis
Mădălina Vișinescu
Mihaela Neagu
Cosmina Măgureanu
Esteră Enea
Valentin Stoian
Cipriana Perța

Director: prof. Mihaela Gabriela Nițe
Director adjunct: prof. Florentina Roman

Revista „Aripi de Pajura”
ISSN 2821 - 4528 ISSN-L 2821 - 4528

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 178

STR. DRIDU NR.2, SECTOR 1, BUCUREȘTI

021 667 03 35

scoalanr178@gmail.com

www.scoalanr178.ro

ISSN 2821 – 4528 ISSN-L 2821 – 4528